

KOZÁRI BÁLINT

AMI A SÖTÉTBEN REJTŐZKÖDIK

helma

Helma 2023

Ami a sötétben rejtőzködik

Kozári Bálint

Copyright © (Kozári Bálint 2023)

Ami a sötétben rejtőzködik

Írta: Kozári Bálint

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki

Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN: 978-615-6559-05-0

Copyright © Kozári Bálint

Borító Takács Barnabás munkája

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Evergreen

1.

Az idő lassan ősze fordult, így az Evergreen Neurológiai Intézet kertjében ültetett fák meghazudtolni látszottak a létesítmény nevét. Leveleik sárgásbarnás színekben pompáztak, ami ellentmondott az intézmény nevének, mely örökzöldet jelentett. Ezzel az orvosok, ápolók, és még a takarítók is előszeretettel viccelődtek minden évben.

– Nocsak, hát mégsem örökzöld az intézet parkja?

– Lám-lám, ideje bezárnunk télre, hogy ki ne derüljön a turpisság!

Ilyen és ehhez hasonló megjegyzések hangzottak el néhány hónapig, aztán mikor a levelek végre hullani kezdtek, már senki nem hozta fel a helyzet iróniáját. Minden viccnek, még az ilyen klasszikusoknak is megvan a maga szavatossági ideje. Hagyni kell pihenni következő őszi. Furcsa módon senki nem azért viccelődött ezzel, mert ténylegesen humorosnak találta volna. Tizedik alkalommal már biztosan nem. Egyszerűen része volt az intézmény hagyományainak, egy biztos pontot adott az őszi beszélgetések során. Egyfajta titkos kódként funkcionált, kizárólag az intézmény dolgozói viccelődtek vele, és egyedül ők mosolyogtak rajta. A többségük legalábbis...

Tobias Fischer nem volt éppen tréfás kedvében, amikor Dr. Schneiderrel összefutott az épület földszintjén. Paul Schneider már közel húsz éve dolgozott elmeorvosként az intézetben, és így bőven volt ideje beletanulni a hagyományokba. Ami Tobiaszt illeti, ő alig néhány éve töltötte be a takarítói szerepkört. Nem sokkal a tragédia után, ami az egész várost alapjaiban rázta meg, jelentkezett ide. A rossznyelvek szerint kizárólag együttérzésből alkalmazzák, mert szánják azért, ami a családjával történt. Meg akarták könnyíteni a helyzetét, pedig igen kifogásolható munkát végez. A valóságban Tobias kiváló munkát végzett ahhoz képest, amit az intézmény meg tudott fizetni. Néha még ingyen is vállalt műszakokat, a személyzet többi tagja számára pedig egyértelmű volt, hogy csupán szeretne az öccse közelében lenni.

– Tobias! – Szólt Dr. Schneider lelkesen, amikor meglátta a fiút. – Láttad a parkot? Ma kerültem egyet, és meg kell hogy mondjam, most már tényleg le kell takarnunk az Evergreen részt a táblán, rajtunk röhög a világ.

– Jó reggelt, doktor úr – felelt Tobias unottan. – Az mindenképpen segítene.

– Sajnálom, nem akartalak így letámadni – vett vissza kicsit lelkesedéséből Dr. Schneider. – Nehéz nap lesz a mai?

– Ez a pontos kifejezés – sóhajtott Tobias. – Látja ezt?

A hatalmas fémszörnyetegre mutatott maga előtt. Olyan volt, mint egy nagyra nőtt bevásárlókocsi. Szintén az intézet hagyományainak részét képezte, sokak szerint még a világháború előttről maradhatott itt. Egy hatalmas konténer kerekekkel és ponyvával, amit a szemét összegyűjtésére, és a szemetesek cseréjére használtak. A ponyva a tetején a szemét bűzét volt hivatott felfogni. Dr. Schneider viszont sosem hitt ebben, aznap reggel is kifejezetten undorító bűz áradt a konténerből.

– Látom, Tobias – felelt a doktor. – Mi több, érzem is. Bűdös, mint a kolera.

– Bizonyos napokon egyszerűen nincs bennem elég erő, hogy mozgassam ezt a monstrumot. Főleg így a vége felé. Ha most ki kell húznom, és a kinti bejáraton át begurítani az alagsorba, le fognak szakadni a kezeim. Mindkettő.

Tobias nagy szerencsétlenségére a liftet néhány hónapja balesetveszélyesnek nyilvánították, így amikor az alagsorba kellett levinnie a konténert, kénytelen volt kívülről megkerülni vele az egész épületet. A lépcsőn mégsem vihette le, és egyedül egy lejárát nyílt az alagsorba, amin le lehetett gurítani a fémszörnyet. Az pedig az intézmény hátuljában volt, pont átellenesen azzal a bejárattal, ahol a lépcsők megkerülésével bejuthatott a földszintre. Az emeletek kérdését egy másik lift oldotta meg, az viszont később épült, és pénzügyi okokból az épület olyan részén, ahová az alagsor már nem terjedt ki. Így egy szinttel kevesebbet kellett lefedniük, könnyebb volt a liftaknát kialakítani, és mi értelme, hogy két lift járjon az alagsorba, amit tulajdonképpen nem is használnak semmire? Amióta a régít már csak kulccsal lehet működtetni, sokan nem értettek egyet ezzel a döntéssel, de a múltat megváltoztatni nem lehet.

– Megértelek – felelte Dr. Schneider. – Néha egyszerűen kiszáll a testünkből az erő. Tulajdonképpen tudok egy jó megoldást erre. Nekem van kulcsom a régi lifthez. Bár a szabályzat szerint kizárólag vészhelyzet esetén használhatom, és nem szállíthat a lift személyt, de...

– Belerakhatnánk a konténert! – Tobias szeme felcsillant. – Én a lépcsőn megyek, és alul kihúzom a liftből. Nem sértünk szabályt.

– Azért ne csináljunk belőle rendszert, nem véletlenül tiltották meg a lift használatát.

– Ne izguljon, doktor úr, az alagsort úgyis havonta kell csak takarítani.

– Amennyit használjuk, csodálom, hogy egyáltalán kell – sóhajtott Dr. Schneider, és végigsimított a homlokán. – Nem is tudom, mikor jártam odalent utoljára. Tudod mit, Tobias? Lemegyek veled, segítek kirángatni a liftből ezt a bádögbestiát.

A doktor elővette zsebéből a kulccsomóját, az egyik apró méretű kulcsát a régi lift hívógombja alatti lukba illesztette, majd elfordította, és megnyomta a gombot. Az ajtó hamarosan kinyílt, és közös erővel begurították a konténert. Miután mindketten kiszálltak, és a liftajtó becsukódott, Dr. Schneider visszafordította a kulcsot, és kihúzta a kulcslyukból.

– Nem kellett volna elindítani? – kérdezte Tobias.

– Nem, a belső gombok már nem működnek. Lent újra be kell dugnom a kulcsot, és lehívni a liftet. Problémás, belátom, de hát papíron nem is üzemel, örüljünk, hogy legalább így meg tudjuk oldani.

– Minden jobb, mint körbevinni a konténert az egész épület körül.

– Nem is értem, miért nem dobtuk még ki – vont a vállát Dr. Schneider, ahogy elindultak lefelé a lépcsőn. – Nem csupán veled szemben udvariatlan, de higiénia szempontjából is kifogásolható. Én mondom, olyan szag árad belőle, mintha megdöglött volna benne valami állat.

– Általában nem ilyen rossz a helyzet – jegyezte meg Tobias, bár nem igazán volt abban a hangulatban, hogy védje a konténert. – Az viszont tény, hogy mocskos, bűdös, nehéz, és elavult. Balesetveszélyes.

– Az kéne még, hogy az egyik betegünk magára rántsa. Egyáltalán miért ilyen nagy? Gondolom régen nem üritették minden nap, egyszerűen hetekig szórták bele a szemetet. Egek, milyen szag terjenghetett itt...

– Dr. Schneider, lenne egy kérdésem – váltott témát hirtelen Tobias. – Tudja, az öcsémről...

– Hogyne, parancsolj! Épp tegnap voltam bent Lucasnál. Meg kell mondjam, számomra egyelőre nem ismert, mi befolyásolja az állapotát, de most kifejezetten jól van. A legutóbbi problémás időszaka már több hónapja volt, most már szinte nyugodtnak tűnt. Pedig nem változtatjuk a gyógyszeradagját sem. Egyszerűen érthetetlen, mi zaklatja fel időről időre. Én viszont bizakodó vagyok, minden alkalommal hiszek benne, hogy már nem fog romlani az állapota. De elnézést, kérdezni szeretnél volna.

– Igazából pont erre lettem volna kíváncsi, illetve hogy ön szerint meglátogathatnám-e ma. Beszélhetnék vele?

– Nos... – Dr. Schneider végigsimított a szakállán, majd kezének mutatóujját a szemüvege keretére helyezte. Törte a fejét, erről árulkodott a homloka is, egyre mélyebb barázdák jelentek meg rajta. – Nem látom akadályát, hiszen mint mondtam, mostanában tényleg nagyon nyugodt. Tehetünk egy próbát.

– Köszönöm, hálás vagyok. Már vagy fél éve nem beszélhettem vele.

Az alagsorba érve a doktort kirázta a hideg. A hely undorítóan nézett ki, por és pókháló lepett el mindent. Világítás volt, de az izzók némelyike már kiégett, így különös félhomály borított mindent.

– Ezt a helyet fel kéne tölteni cementtel – jegyezte meg Dr. Schneider undorral a hangjában. – Lássuk a konténert, egy perccel sem akarok többet itt tölteni, mint muszáj.

A korábbi metódust megismételve ismét hívták a liftet, ami néhány másodperc alatt le is ért. A konténer nem lett könnyebb az út során, de így, hogy ketten gurították, szinte meg sem kellett erőltessék magukat.

– Innentől már intézem, köszönöm a segítséget – jegyezte meg Tobias, Dr. Schneider pedig ígéretéhez hűen egy egyszerű „szívesen” után meg is indult a lépcső felé. Úgy tűnt, a hely tényleg olyan mély undort kelt benne, amivel nem igazán tud mit kezdeni.

2.

Lucas Fischer a székéhez volt szíjazva, az ápolók pedig a közelébe sem mertek menni. Tisztában voltak a mentális állapotával, többször is látták már a rohamait, de szíjak ide vagy oda, a beteg megrémítette őket. Dr. Schneider sietett, ahogy tudott, de így is hosszú perceken át Lucas üvöltése töltötte be a szobát.

– Nem értem, mi történt vele – mondta az egyik ápoló, és értetlenül rázta a fejét. – Mostanában olyan nyugodt volt. Azt hittem, végre hatnak a gyógyszerek...

Ebben a pillanatban Dr. Schneider jelent meg a folyosón, és már messziről zúgott a hangja a falak közt:

– Mi történt?

– Nem tudjuk – felelte az ápoló. – Ma reggel megint rohama volt, azóta kezelhetetlen. Le kellett szíjaznunk, nehogy kárt tegyen magában, vagy bennünk.

Dr. Schneider egy pillanatra sem állt meg, ugyanazzal a lendülettel, ahogy a folyosón sétált, befordult Lucas szobájába, és hangosan rákiáltott:

– Lucas!

Ez már bevett gyakorlat volt nála. Mikor egy betegnek dührohama volt, gyakran annyira belefeledkeztek az üvöltésbe, hogy észre sem vették, ha az orvos bejött. Nem volt dühös Lucasra, de fel akarta hívni a figyelmét arra, hogy megérkezett. Lucas ránézett, egy pillanatra elhallgatott, de aztán folytatta:

– Megint! Megint megtörténik!

– Mi történik, Lucas? – kérdezte Dr. Schneider. – Beszélj hozzám, különben nem tudok segíteni. Mi történik?

– Ma reggel megint hallottam – zihálta Lucas. Fekete haja veritéktől csillogott, ami az arcán is végigfolyt már. A szemei folyamatosan a falakat és a padlót pásztázták. – Megint mindenki üvölt. Mindig ez van! Egyvalaki elkezdi, és az felbátorítja a többieket. Borzalmas hangzavar!

– Lucas! Lucas, figyelj rám! Egyedül te üvöltesz. Beszélj csendesebben, és hidd el, minden sokkal csendesebb lesz körülötted.

– Nem hallja – nyögte Lucas olyan hangon, mint aki bármikor elsírhatja magát. – Nem hallja őket... Én hallom. Itt vannak alattunk. A pokol van alattunk, és mindenki sikít benne! Engedjenek oda! Legalább hadd lássam!

– Lucas! Meg kell nyugodnod! Emlékezz! Voltak már ilyen pillanatok korábban is, sikítottak már odalent, de mindig abbamaradt idővel. Ezt ne feledd!

Az egyik ápoló megérkezett egy injekciós tűvel és némi nyugtatóval. Mivel Dr. Schneidernek nem volt jobb ötlete, félreállt az útból. A nyugtató hatott, Lucas alig egy perc leforgása alatt olyanná vált, mint aki alszik. Már nem kiabált, csupán motyogott maga elé:

– Alattunk vannak...

3.

– Érthetetlen... – hümmögött Dr. Kaiser, az Evergreen intézet vezetője.

– Nem tudom, mi lelte, soha egyszer sem volt még látható előjele ezeknek a rohamoknak. Egyszerűen nem tudom felfogni, hogy mi váltja ki.

Dr. Schneider idegesen sétált körbe-körbe az irodában. Ez egy olyan szokása volt, amelyről azt hitte, már régen maga mögött hagyta.

– Érthetetlen – ismételte Dr. Kaiser. – De nem hiszem, hogy kizárólag emiatt húztad úgy fel magad, hogy nem tudsz egyhelyben maradni. Mi zavar, Paul?

– Szeretnék kérni valamit – vágott bele kelletlenül Dr. Schneider. – Szeretném visszavinni a házukba.

– Ez igazán... súlyos kérés. Ennyi erővel feltehetném rulettre a szakmai hírnevünket is.

– Nyilván tudod, hogy mi történt a fiúval, min ment keresztül fiatalabb korában.

– Persze, nincs ember a városban, aki ne tudná. És pont ezért zavar, amit kérsz. A sajtó felkapta a sztorit, ilyen borzalmas dolog még sosem történt errefelé. Szerintem nem fog kiderülni, ha most évekkel később visszaviszed oda az egyik túlélőt?

– Várj, Herbert, hadd magyarázzam meg! – Dr. Schneider vett egy nagy levegőt, és visszaült a székbe. – Lucas jelenleg huszonekét éves. Tizenkilenc volt, amikor bekerült ide. Közvetlenül azután, hogy a rendőrség letartóztatta az apját, amiért meggyilkolta azokat az embereket, ki tudja, hányat...

– Tizenkettő. Tizenkét holttestet találtak a pincéjükben eltemetve.

- Lucas egész életében egy temető felett élt. A legrégebbi áldozat akkor lett eltemetve ott, amikor öt éves volt. És tudott ezekről. Így élte le az életét. Emberek vannak alattunk. Sikítanak. Kiabálnak. A pokol van alattunk. Ilyen és ehhez hasonló dolgokat mond, amikor rohamai vannak. Nem hibáztatom, hiszen tényleg holttestek voltak alattuk a pincében. De valami kiváltja ezeket a rohamokat még itt is. A legvalószínűbb, hogy ezek poszttraumás epizódok. Gondolatban visszamegy a régi házba. De egyre kevésbé vagyok biztos ebben. Egyszerűen nem javul az állapota, időről időre visszaesik.

- Ami nem példa nélküli eset - vágott közbe Dr. Kaiser.

- Látnom kell, hogyan reagál a házra. Lakatlanul áll, talán elég egy kocsival megállnunk mellette, és máris megint üvöltözni fog a pokolról. Akkor tudni fogjuk, hogy valóban azzal állunk szemben, amit a gyógyszerekkel jelenleg kordában akarunk tartani. Viszont én nem hiszem. Valami teljesen más van a háttérben. Valami kiváltja ezt újra meg újra, de nem úgy, mint a poszttraumás stresszt.

- Egy egyszerű illat is lehet a kiváltó ok, vagy egy folt a falon. Bármi, ami felidézi benne a gyerekkorát, és a bekerülése előtti éveket. Pusztán azért, mert mi nem jöttünk még rá, mi ez, az nem ok arra, hogy ilyen kockázatot vállaljunk. Mi lesz, ha meglátja a házat, és elveszti a kontrollt? Sokkal többet ronthatunk az állapotán. Talán pont a bátyja közelsége miatt van.

- Fél éve nem látták egymást, és Lucasnak azóta is vannak epizódjai. Nézd, Herbert, nem azt mondom, hogy minden esetben értjük, mi váltja ki a poszttraumás pácienseknél ezeket az állapotokat, de azért mindig van elképzelésünk. És tízből nyolcszor konkrétan tudunk mondani valamilyen ingert, meg tudjuk nevezni azt az illatot, vagy azt a foltot a falon, ami kiváltotta. Lucas esetében soha egyszer sem voltam képes megmondani, ezúttal miért esett vissza. Azért, mert rossz irányban tapogatózunk. Az egész diagnózist arra a házra építettük fel, pedig nem az lesz a probléma.

- Tegyük fel, hogy igazad van - sóhajtott Dr. Kaiser. - És tegyük fel, hogy meg tudod csinálni ezt az egészet fű alatt. Akkor mi lesz? Ne érts félre, nyilván fontos a páciensek gyógyulása, de nézz körül! A többség innen nem a saját lábán távozik. Az állam nem kórházként, hanem szemétkerakóként kezel minket. Itt nem sok ember gyógyul meg, mi csupán arra kellünk, hogy kordában tartsuk őket halálukig, vagy amíg átszállítják őket máshová. Segíteni akarsz ezen a két fiún, jobban, mint a többi pácienseden, azért kérsz ilyesmit tőlem.

- Szörnyű dolgokat láttak. Az apjuk egy mészárszéket üzemeltetett a pincében több mint tizenkét éven át. Amikor az anyjuk megtudta, őt is meggyilkolta. Elásta a pincében, mint bármelyik másik áldozatot. És a fiúk tudták, talán végig is nézték. Lucas azt mondta, tudta, hogy az anyja nem csupán elköltözött, ahogyan azt az apja mondta a szomszédoknak. És ezek után még eltelt két év, mire fény derült mindenre. Mellesleg, ahogy mondtad, Herbert, a média árgus szemekkel leste az eseményeket, és ha Lucas gyógyultan távozna innen, az talán megint hírértékű lenne. Talán az állam nem kezelne minket tovább szemétkerakóként.

- Egy fecske nem csinál nyarat, még akkor sem, ha ilyen kövér és szaftos, mint ez a sztori lenne. A keselyűk amúgy sem érdekeltek a boldog befejezésekben, ők tragédiát akarnak. Ha ez a Lucas gyerek öngyilkos lenne, akkor a csapból is ez a hír folyna, azt garantálom. Ha meggyógyul...

– Az esély megvan rá, hogy valami jó süljön ki ebből. Tíz évvel ezelőtt ennyi is elég lett volna neked, hogy belevágj.

– Tíz évvel ezelőtt még nem erről a mészárosról volt ismert a város. De...

Dr. Kaiser levette a szemüvegét, és megdörzsölte a szeméit. Látszott, hogy valami olyat készül mondani, amit úgy kell majd kipréseljen a száján.

– Rendben, próbáld meg – mondta végül. – Viszont két nagyon szigorú feltételem van. Egyrészt várnod kell, amíg újra lenyugszik, ez akár egy hónap is lehet, mint tudod. És még ha nyugodt is, mielőtt elviszed innen, minden óvintézkedést meg kell tenned. Bilincs, kényszerzubbonny, miegymás. Ha rátör a pánik, nem tehet kárt sem magában, sem másban. A másik pedig, hogy utána azonnal részletes jelentést kell tenned nekem. Szóban, amint visszaértetek. Aztán persze írásban is, de mindenről tudni akarok azon melegében.

– Megegyeztünk!

Ahogy rávágta, Dr. Schneider már fel is ugrott a székből. Gyorsan elbúcsúzott, és távozott az irodából, nehogy öreg barátja meggondolhassa magát. Ahogy elégedetten a sétált a folyosón, a távolban meglátta Lucas bátyját, Tobiast, akinek néhány napja segített levinni a konténert az alagsorba. Akkor azt mondta neki, találkozhat az öccsével, ezt azonban sajnos vissza kellett vonnia a körülmények fényében. Ekkor hirtelen bevillant valami a doktor agyába:

– Rájöttem, mi zavar abban a konténerben – dörmögte maga elé. – Könnyűszerrel kicsempészhetné benne az öccsét, és észre sem vennénk.

4.

Dr. Schneider többször is járt már börtönben, de minden alkalommal kellemetlen érzés fogta el, mikor belépett a rideg, szürke falak közé. Persze egyszer sem bentlakóként tartózkodott itt, időről időre felkérték, hogy bizonyos elítéltek mentális állapotát mérje fel a tárgyalások előtt. Ezúttal viszont nem teljesen ez a cél vezérelte. Magától értetődően kíváncsi volt a fegyenc elmeállapotára is, de legfőképpen válaszokat akart bizonyos kérdésekre, amik nem hagyták nyugodni.

– Gyere, Fischer! – kísérte be az elítéltet a börtönőr a látogatások számára fenntartott terembe. – Látogatód van. Ezt is megértük.

Az elítélt, Thomas Fischer, nagydarab, buta tekintetű ember volt, kicsit olyasmi érzést keltett azokban, akik látták, mintha azt sem tudná, hol van. Dr. Schneider oldalán álltak azonban az évek és a rutin, ő azonnal meglátta a melák tekintetében megbúvó gonoszságot és kárörömöt.

– Nocsak – szólalt meg Thomas leplezetlen elégedettséggel a hangjában, miközben az őr az asztalhoz bilincselte. – Újra megvizsgálunk, hogy beszámítható vagyok-e?

– Biztosíthatom, Fischer úr, hogy semmi ilyesmiről nincs szó – válaszolt Dr. Schneider a legnyugodtabb hangján. – Ön beszámítható, és ennek köszönhetően hátralévő éveit itt fogja tölteni.

– Heh... – Thomas nevetésben tört ki, ami aztán hörgésbe, majd köhögésbe torkollott. Nagydarab, hájas teste pudingként rángott, ahogy kapkodta a levegőt. – Hívjon csak Tomnak. Tommy, a mészáros, így emlegetnek idebent. És odakint?

- Odakint már senki nem beszél önről – felelte Dr. Schneider, de látta Tommy tekintetében, hogy nem tudta meggyőzni erről.

- Egy kibaszott híresség lettem, mi? – vigyorgott. – Velem ijesztgetik a szülők a gyerekeiket még a környező városokban is, mi? Hallok ám ezt-azt idebent is... Aki nem eszi meg a zöldséget, azt elviszi a mézárós!

Ismét hörgős nevetésbe kezdett, ami ezúttal is visszataszító köhögésbe torkollott. A kezét nem tette a szája elé, így a nyála az asztalra fröcsögött.

- Elnézést – folytatta. – Tudja, miután bekerültem ide, visszaszoktam a cigire. És úgy látszik, szépen lassan megfojt ez a szar. A korábbiakról szólva meg... Egyáltalán nem ez volt a célom.

- Nem akart hírnevet magának? – kérdezte meglepetten Dr. Schneider. Egy pillanatra kíváncsisága felülmúlta az undort, amit a vele szemben ülő ember iránt érzett. Orvosként kudarcnak tartotta, amiért képtelen volt Tommyt egyszerű betegnek látni, valaki olyannak, aki segítségre szorul. Tisztában volt vele, hogy a szimpátiája a gyerekei iránt szintén hozzájárul ahhoz, hogy gyűlölje ezt az embert, aki tönkretette az életüket. Ezt tekintette a második nagy kudarcának, hogy elkezdett jobban törődni egy bizonyos páciensével, mint a többivel.

- Ne értsen félre, doki, itt a börtönben jó, ha ismernek – vigyorodott el újra Tommy. – Tudják, hogy a mézárós nem szarozik! Viszont a rosseb gondolt arra, mi lesz a börtönben. Nem is terveztem börtönbe menni. Ezért jött? Érdeklí a történetem?

- Többek között igen. Könyvet akarok írni belőle – hazudta Dr. Schneider szemrebbenés nélkül.

- Könyvet, mi? Unalmas olvasmány lesz. Biztos arra kíváncsiak, hogy milyen szörnyű gyerekkorom volt, és ez hogyan változtatott szörnyeteggé. Ki kell ábrándítanom, semmi különös nem történt akkoriban. Jó életem volt, felnőttként megházasodtam, lett két gyerekem... Még érettségim is volt! Normális munkám... Egy húsüzemben dolgoztam, de ezt nyilván tudja. Mikor a kis Lucas kezdett felnőni, megtanult járni, és már nem volt szüksége rám minden nap, valami eltűnt az életemből. Egyszerűen nem éreztem már magam fontosnak. A gyerek óvodába került, a nagyobbik már iskolás volt, a feleségem dolgozott, előléptették... Én meg még mindig egy rohadt napszámos voltam abban az undorító húsüzemben. Az életem egy feneketlen verem volt. Évek teltek el így...

Végül egyik nap megelégteltem. Azt mondtam magamnak, majd megbüntetem az asszonyt, amiért semmibe vesz. Megmutatom neki, hogy akármelyik nőt megkaphatom, ha akarom. Viszont a körülményekből adódóan nem volt időm és kedvem viszonyt kezdeni, ezért egyszerűen felvittem egy kurvát magunkhoz. Az asszony dolgozott, a gyerekek iskolában voltak, úgy éreztem, ez tökéletes lesz. Viszont előre kérte a pénzt. És mennyi pénzt... Persze ne értsen félre, ki tudtam volna fizetni könnyedén, ha nem lett volna hónap vége. Még vártam a következő fizetésemet, eléggé kellemetlen helyzet volt. Egyáltalán miért kért annyit? Öreg volt, elhízott, gusztustalan bagószagot árasztott... Akkoriban nem zavart, mert én is cigiztem, de így utólag visszagondolva, örülhetett volna, hogy valaki egyáltalán befizetne nála egy körre...

Mivel nem volt anyyim, amennyit akart, távozni készült. Elmondott mindennek, amiért az idejét vesztegettem. Gusztustalannak, dagadtnak, és

ehhez hasonlóknak nevezett. Azt mondta, szánalmas vagyok, hogy nőss asszony létemre kurvázom, de még pénzem sincs rá. A végén még mondott valamit, hogy biztos a feleségem az igazi kenyérkereső, legközelebb tőle kérjek pénzt előbb. Az a nyomorult kurva ezzel átlépett egy határt. A következő, amire emlékszem, hogy ott fekszik a földön, én pedig felette állok, és véresek a kezeim. Nem annyira, csak néhány vérfolt volt az ujjaimon. Gondolkodnom is kellett, mi történt. Talán elkaptam a torkát, és belevertem a fejét az ajtófélfába, mert azon is vér volt.

Akárhogy történt is, a nő halott volt. Én pedig nem megyek börtönbe egy szakadt ribanc miatt, ebben biztos voltam. Szóval levittem a pincébe, és elástam. Egy darabban, jó mélyre. Előtte még lelocsoltam ezzel a balzsamos szarral is, nehogy szaga legyen, bár őszintén szólva nem hiszem, hogy bármit éreztünk volna a házban. A pincébe meg egyedül én jártam le. És miután ez megvolt, letakarítottam a vért is mindenhol, leültem a karosszékembe, elszívtam egy cigit, megittam pár sört, és remekül éreztem magam.

– Remekül – visszahangozta Dr. Schneider. Érezte, hogy a történet nagyja mindössze nevetséges mentegetőzés. Egy ilyen ember, mint Thomas, jó eséllyel egy nőt sem tudott volna rávenni egy viszonyra. A prostituáltak közül is egyedül egy reménytelen tudott összeszedni, de még az is olyan árat mondott neki, amit nem tudott megfizetni. Azt az egyet valószínűleg jól érezte, hogy a nő undorodott tőle. Miután viszont megölte, életében először olyasmit érzett, amit előtte soha: hatalmat.

– Most valami beteg állatnak gondol – vont a vállát Tommy. – Ez nem baj, mindenki annak tart itt. Félnék tőlem, és tisztelnék. Viszont nem is erőszakoltam meg azt a kurvát, meg semmi ehhez hasonló beteg dolgot nem tettem. Szerintem még a halála is fájdalommentes volt. És azt hiszi, hiányzott bárkinek? A kutya sem kereste. A következő napokban, mikor kiléptem az utcára, láttam a lelki szemeim előtt, ahogy a rendőrök megállnak a ház előtt, rám szegeznek a fegyvert, és börtönbe csuknak. Tudja, mi történt valójában? Semmi. Senki nem kereste a nőt, én pedig szépen lassan elfogadtam ezt. Megkönnyebbültem. És nem maradt más a félelem helyén, csupán egy kellemes, bizsergető érzés. Gyilkos voltam, elvettem valaki életét. Onnantól nem hagytam, hogy szarozzanak velem. Sokkal határozottabb lettem, megköveteltem a tiszteletet.

Valamelyik ügyintéző a bankban pár héttel később megpróbált kötekedni velem, tudja, a szokásos baromság. Jöjjenek vissza egy hét múlva. Arra gondoltam, ez a kis senki akar nekem parancsolgatni? Már megöltem egy embert, bármikor megölhetném őt is. Szóval az asztalra csaptam, és megmondtam, hogy nem jövök vissza egy hét múlva. Hirtelen megváltozott a beszéde, már meg is tudták oldani a gondomat. Hónapokkal később a munkahelyemen is előléptettek műszakvezetővé. A főnököm szerint szinte megtáltosodtam. Mintha új ember lennék. Az egész életem jobbá vált, és ezért mindössze egy kurvát kellett feláldozni. Nem nagy ár, ha engem kérdez.

– Gondolom, az érzés nem tartott örökké – jegyezte meg Dr. Schneider, és szándékosan figyelmen kívül hagyta a prostituáltra vonatkozó megjegyzést. Számára az emberi élet szent és sérthetetlen volt, legyen az akárkié. Még Tommyt sem látta volna szívesen egy villamosszékekben, bármennyire megvetette is.

– Nem – rázta meg a fejét Tommy. – Kéne egy rohadt cigaretta. Megdöglök egy cigiért. Nem tudna szerezni nekem egyet?

– Sajnálom, nem dohányzom.

– Akkor majd később. Pár év múlva megint kezdtem azt a fojtogató ürességet érezni magamban. Szóval megint megtettem. Ezúttal már elterveztem az egészet. Az asszony meg a gyerekek távol voltak néhány napig, én pedig éjszaka felvittem magamhoz egy másik kurvát. Figyeltem rá, hogy senki ne lásson. Megint egy rondát választottam, akinek nem lehetett sok kuncsaftja. Ahogy beértünk a hálóba, fejbe vágtam, és amikor a padlóra esett, letérdeltem hozzá, és megfojtottam. Egészen más érzés volt, mint legutóbb. Ezt már... elterveztem. Kiélveztem. Az eltüntetés is precízebb volt. Feldaraboltam, hogy kisebb helyet foglaljon. Ha második van, lesz harmadik is, nem? Takarékoskodni akartam a hellyel.

Dr. Schneider egyre kényelmetlenebbül érezte magát a részletek miatt. Bár úgy tűnt, Tommy semmi másra nem vágyik, kizárólag figyelemre, és emiatt örömmel elmeséli az egész ámokfutását elejétől a végéig, de a doktor másvalamiről akart hallani. Viszont kellett a megfelelő felvezetés, hogy Tommy leeresse a pajzsát. Dr. Schneidert az érdekelte, hogy a fiai mikor szereztek tudomást a temetőről a házuk alatt.

– Meddig sikerült mindezt eltitkolni a családjá elöl? – bökte ki a kérdést végül, de igyekezett higgadt maradni. – Arról hallott mindenki, mi lett a feleségével, mikor megtudta. Mi történt, mikor a gyerekei megtudták?

– Minek néz engem? – horkant fel Thomas. – Ők sosem tudták meg.

– Márpedig tudták – kötötte az ebet a karóhoz Dr. Schneider. – Vagy úgy hiszi, akkor derült ki számukra, mikor önt letartóztatták?

– Várjunk egy percet... – Tommy megvilágosodni látszott. – Nem miattam van itt! Lucas miatt! Hogy van a fiam? Beszél még a pokolról és a sikolyokról? Most már mindent értek, nem is ír könyvet, de nem ám! Egyedül az érdekli, Lucas miattam olyan, amilyen, vagy valami más az oka. Hadd mondjak valamit: ők ketten sosem szereztek tudomást arról, ami a pincében folyt! És még ha tudomást is szereztek volna akkortájt, amikor az anyjuk, annak sem lett volna semmi köze hozzá. Lucas egész életében a sikolyokra panaszkodott. Először nem vettük komolyan, mert gyerek volt. De ahogy szépen lassan felnőtté vált, és még mindig a pokol miatt nyöszörgött, hát... Valami nem volt rendben nála, az biztos.

Dr. Schneider nem válaszolt. Ezúttal végleg betelt nála a pohár. Először meg akarta kérdezni, hogy Thomas szerint tényleg véletlen-e, hogy a fia egész életében szellemeket látott, és azt hitte, a pokol van alattuk, miközben ő lemészárolt egy tucat embert, és a pincéjükbe temette őket. Viszont úgy döntött, nem lenne értelme, parttalan vita volna. Felállt, és intett az őrnök, hogy végeztek, majd távozott a kihallgatóteremből. A háta mögül még hallotta Tommy üvöltését:

– Nekem ahhoz semmi közöm!

5.

Lucas ismét a hangokra ébredt. Bár az elmúlt hetekben csendesebbek voltak, a gyógyszerek pedig szinte teljesen elhallgattatták őket, azért mégsem tudott egész éjszaka nyugodtan aludni. Már órákkal azelőtt kezdte hallani a

sikolyokat, hogy az ápolók meghozták volna a reggelijét, és a gyógyszereit. Ezekben az órákban mindig volt ideje gondolkodni, vajon pontosan mik is ezek a hangok. A pokol. De vajon mi az valójában? Olyan, amilyenek a vallási közösségekben mondták? Tűz és szenvedés? És vajon tényleg létezik?

Ahogy a hátán feküdt az ágyban, elfordította a fejét. A padlót nézte. A hangok onnan jöttek. Minden nap azt kívánta, bárcsak lenne egy hatalmas kalapácsa, amivel addig üthetné a padlót, amíg beszakad. És akkor végre megtudná, honnan jönnek a hangok. Évek óta hallgatja, hogyan kiáltoznak segítségért, de nem tudja, kik ezek, hol vannak valójában, és hogy egyáltalán léteznek-e. Mintha valamiféle vastag ruhában lenne, és viszketne a bőre, de nem tudná megvakarni. A ruhát vakarhatja, de a bőre alatta van, és nem érez semmit. Ilyen volt ez a padló is, és ilyen volt az otthoni padló is.

Egész életében a kiabálást hallgatta a konyha padlója alól. Néha, mikor senki nem volt otthon, próbált válaszolni nekik, csapkodni a földet, bármilyen módon jelezni, de úgy tűnt, ők nem hallják őt. Sosem válaszoltak, csupán folytatódott a kiabálás. És ahogy Lucas egyre idősebb lett, úgy szaporodtak a hangok is. Végül, mikor tizenöt éves volt, végre rájött egy fontos dologra: a pincéjük pontosan a konyha alatt van. Számára az a szintje a háznak nem is igazán létezett. Azt a helyiséget kizárólag az apja használta, és főleg olyan dolgokat tárolt ott, amikre már nem volt szükség a házban, de még nem akarták kidobni.

Végül kileste, hol tartja az apja a kulcsot, és egyszer lement. A kiabálás ott már sokkal hangosabb és érthetőbb volt, ki tudott venni konkrét szavakat is. Sajnos még mindig a föld alól jöttek a hangok, és azt már biztosan tudta, hogy nincs több szintje a háznak lefelé. Először arra gondolt, elkezdhetne ásni, azután viszont úgy ítélte meg, így is elég nagy bajba kerülne, ha kiderül, hogy engedély nélkül csente el a kulcsot, és jött le ide. Ráadásul nem tudta, meddig kéne leásnia. A pokol talán a Föld középpontjában helyezkedik el. Inkább visszazárta az ajtót, visszarakta a kulcsot a helyére, és többé nem ment le a pincébe. Évekkel később pedig megtörtént...

Megjelent a rendőrség, és kiderült, hogy Lucasnak végig igaza volt. A halottak ott voltak a pincében, a föld alatt, és az ő kiabálásukat hallotta. Ez az egész túl sok volt neki, a következő hónapokra szinte egyáltalán nem emlékezett. Aztán pedig már itt volt, ebbe a fehér szobába zárva, de legalább élvezhette a csendet. Végre a hangok eltűntek. Hallott valami nagyon halk duruzsolást, de az kellemes háttérzaj volt csupán, meg sem közelítette annak a sikítózásnak a szintjét, amit a régi házban kellett elviselni. Szépen lassan összeszedte magát, Tobias pedig kapott munkát az intézetben, ezért gyakrabban találkozhattak. Úgy tűnt, végre minden rendbe jön. Lucas akkor először reménykedni kezdett abban, hogy nyugodt élete lehet. Azonban ez az illúzió néhány héten belül szertefoszlott. Egyik reggel arra ébredt, hogy a hangok újra üvöltenek, mintha valami felpiszkálta volna őket. Olyan zajosak voltak, hogy Lucas még a saját gondolatait sem hallotta tőlük, és ez rettentően felzaklatta. Dr. Schneider ezt nevezte az első rohamának.

Onnantól egy végtelen körforgás kezdődött, a hangok szépen lassan elcsendesedtek, a gyógyszerek még tovább csendesítették őket, de aztán hirtelen újra megvadultak. Ilyenkor Lucas úgy érezte, széthasad a koponyája. Nem bírta elviselni. A gyógyszerek sem segítettek, egyedül az injekció, amitől fél napra egy kellemetlen, furcsa álomba zuhant.

Szerencsére aznap reggel éppen egy nyugalmas időszak közepén járhattak, legalábbis Lucas szerint. A hangok napról napra csendesebbek lettek. Persze azt is tudta, hogy ennek egyféleképpen lehet vége: ismét meg kell találni őket. Azokat, akik sikoltoznak. Ott vannak a padló alatt valahol, és addig fogják üldözni Lucast a sikolyaikkal, amíg ki nem szabadítja őket a pokolból.

Ekkor hirtelen kinyílt az ajtó. Lucas nem is hallotta a lépteiket, mert a hangokra figyelt. Dr. Schneider állt az ajtóban, és rendkívül izgatottnak tűnt.

– Kicsit korábban jöttem ma – vágott bele köszönés nélkül. – Remélem, nem probléma, Lucas. Ha te is beleegyezel, a mai lesz a nagy nap.

– Nagy nap... – ismételte Lucas, mintha álmából ébredne. – Találkozhatok Tobiasszal? Végre eljött meglátogatni?

– Nos... – Dr. Schneider rájött, hogy rosszul vezette fel. – Tudnod kell, hogy a testvéred szinte minden nap itt van. Méghozzá azért van itt, hogy a közeledben legyen, és vigyázzon rád. Viszont amíg nem tudjuk, milyen összefüggésben áll a hangokkal, addig jobb, ha nem találkoztok. Amint ez a kérdés tisztázódik, úgy minden visszatérhet a korábbi kerékvágásba. Akár naponta is találkozhattok.

– Összefüggés a hangokkal... – Lucas próbálta értelmezni az elhangzottakat. – Ő is hallja őket. Kérdezze meg tőle, ő is hallja a hangokat. Amikor kicsik voltunk, egyszer megkérdeztem tőle.

Persze Dr. Schneider nem először hallotta ezt. Lucas több ízben is említette már, a doktor pedig részletesen elbeszélgetett Tobiasszal, aki szintén emlékezett erre. Még fiatalok voltak mindketten, de Lucas már többször is felhozta neki a témát, ő pedig aggódó bátyként azt felelte, ő is hallja, de erről nem szabad beszélni. És bevált, mert Lucas többé nem emlegette a hangokat, és nem is érezte úgy, hogy kilóg a sorból. Tobias persze nem tudta, hogy milyen súlyos ez a helyzet, fiatal volt, és szeretett volna segíteni a testvérén.

– Nem szeretnél visszamenni a régi házatokba? – A kérdés meglepte Lucast, olyan arcot vágott, mint aki azt sem tudja, milyen házról van szó.

– Ott vannak még? – kérdezte végül remegő hangon.

– Kicsodák? Édesapád és a bátyád?

– Nem... – rázta meg a fejét Lucas. – Azok az emberek a pincénkben...

Ez érdekes helyzet volt, a doktornak olyan döntést kellett meghoznia, ami mindenképpen kellemetlen. Ha azt feleli, igen, akkor Lucas talán nem akar visszamenni. Ha nemet mond, azzal befolyásolhatja Lucast, talán azért nem fogja már hallani a hangokat, mert tudni véli, hogy nincs ott senki. Talán ezzel akarja majd alátámasztani, hogy üldözik, és most, hogy az intézetben él, már itt rejtőznek. Hazudni sem szeretett volna, szóval végül annyit mondott:

– Ezért lenne szükségünk rád – felelte. – Meg akarjuk tudni, van-e még ott valaki, hogy segíthessünk neki.

Tény, hogy a rendőrség a kiásott holttestek számából következtetett arra, hány embert ölt meg Thomas Fischer. És ha esetleg valóban maradtak volna felfedezetlen holttestek, ők is megérdemlik a rendes temetést. Persze Dr. Schneider nem feltételezte, hogy Lucas valóban hallaná a holtakat, viszont a fiú így azt érezhette, hogy küldetése van.

– Jó – felelte végül Lucas. – Ha elmehetünk innen...

Fontos volt, hogy a műveletet még napkelte előtt hajtsák végre. Véletlenül sem akartak szemet szűrni senkinek. Ha pletyka kerekedik belőle, és a média felkapja a hírt, akkor akár az intézet vezetője is megütheti a bokáját. A bilincs

kellemetlen tartozék volt, de Lucast időről időre amúgy is le kellett szíjazni, és nem úgy tűnt, hogy bánja. Épp ellenkezőleg, mintha észre sem vette volna. A figyelmét az kötötte le, hogy végre eltávolodhattak az intézettől, és úgy tűnt, szépen lassan tényleg elhalkulnak a hangok. Hátradólt az ülésen, és olyan mélyet sóhajtott, mintha a világ összes fájdalma és szenvedése távozna belőle. A helyén pedig nem maradna más, mindössze végtelen nyugalom.

Dr. Schneider aggódott, hogy a házhoz közeledve Lucas majd újra nyugtalanná válik, viszont egyáltalán semmi nem változott még akkor sem, amikor leparkoltak. Néhány percig néma csendben ültek a kocsiban, majd végül Lucas szólalt meg:

– Nem hallok semmit.

– Bemenjünk a házba? – kérdezte Dr. Schneider.

– Az jó lenne – felelte Lucas.

A doktor kiszállt a kocsiból, és kisegítette Lucast is, aki elég nehezen mozgott a láncok miatt. Volt egy bilincs a kezein, egy a lábain, és ezt a két láncot egy harmadik fogta össze a teste elülső oldalán. Olyan volt, mint a veszélyes fegyencek, amikor átszállítják őket. A járdán el is botlott egyszer, térdre esett, viszont a kezeivel sikerült megtámaszkodnia. Dr. Schneider felsegítette, Lucas pedig a szája elé kapta a kezét, mint aki igyekszik nem hangot adni a fájdalmának.

– Minden rendben? – kérdezte a doktor.

– Igen – mondta Lucas összeszorított fogakkal. Ezután bementek a házba, amihez kulcs sem kellett. Dr. Schneider megpróbált behajtani egy szívességet a városházán, mivel úgy tudta, a házat lefoglalta a rendőrség, majd nem sikerült elérverezniük, ezért a tulajdonjog az önkormányzatra szállt. Azonban Dr. Schneider kapcsolata a városházán megerősítette, hogy senkinek nem kellett már évek óta a ház, ráadásul az ablakokat betörték, a zárat megrongálták, és sosem cserélték le. Valószínűleg éjszakánként helyi fiatalok buliztak ott. Néhány alkalommal egy-egy rendőr ellenőrizte, nem költözött-e be valami hajléktalan, de úgy tűnt, ezt a házat még ők is elkerülik. Ettől függetlenül az ügyintéző a szívességet törlesztettnek tekintette.

– A konyha... – mondta Lucas, majd elkezdett arrafelé bicegni. Amikor beért, egy darabig csendben hallgatózott, majd megrázta a fejét.

– Semmit nem hallasz már? Egyetlen hangot sem? – kérdezte Dr. Schneider.

– Nem – erősítette meg Lucas.

Ezek után nem volt más hátra, mint a távozás. Napfelkeltéig még mindig volt egy legalább egy óra, de lassanként megindult volna a mozgolódás az utcákon. A tél közeledtével a nap olyan későn kelt, hogy tulajdonképpen nem jelentett semmit, az utcák megteltek már a reggeli félhomályban. A páros épp időben távozott, és még a reggeli előtt értek vissza az Evergreen intézetbe. Dr. Schneidert nem hagyta nyugodni a dolog. Tényleg nem a házzal, illetve Lucas múltjával lenne a fő probléma? Kell, hogy legyen valami elem a kirakósban, amit nem lát. Valami, ami ezeket a látszólag összefüggéstelen elemeket egy nagy egészé fogja össze.

Miután visszakísérte Lucast a szobájába, levette róla a láncokat, és újfent elnézést kért, amiért ilyen helyzetbe hozta a páciensét. Lucas egyszerűen leült az ágya szélére, és először úgy tűnt, mondani szeretne valamit, de helyette csak tüszszentett egyet. Egyik kezével megtörölte az orrát, a mozdulat lassú és gépies volt.

– Lehetne egy kérdésem? – kérdezte végül.

– Természetesen – felelte Dr. Schneider, bár a hangjába nem sikerült érdeklődést eröltetnie. A kis kiruccanás eredményei őt igazolták, de ezek miatt egyben elveszettnek is érezte magát. Nem maradt mire építeni Lucas kezelése során.

– Van valami alattunk? – bökte ki végül Lucas.

– Alattunk? – vonta fel a szemöldökét Dr. Schneider. A fiú bizonyára valami olyasmit akart hallani, hogy a pokol van alattuk, a doktor viszont a valóságot közölte: – Még szép. Az alagsor. Néhány hete voltam is odalent a bátyjával.

– Inkább oda menjünk le – mormogta Lucas erőtlenül. Láthatóan megviselte, hogy vissza kellett jönnie az intézetbe, valószínűleg újra hallotta a hangokat.

– Nem hiszem, hogy ez... – kezdett bele Dr. Schneider, de Lucas közbevágott:

– Azt mondta, meg kell néznünk, van-e valaki, akinek segítség kell. Ott a házban nem fog találni senki ilyet. Itt viszont vannak. Sokan. Itt vannak a padlóm alatt. Pont ugyanúgy, mint régen otthon a konyha alatt. Akkor is kiderült, hogy van egy pince a padló alatt. Itt is van valami a padló alatt. Addig nem hallgatnak el, amíg meg nem találjuk őket.

Dr. Schneider nem látott más kiutat a helyzetből. Nem melleleg utálta beismerni, de picit tényleg hasonlított a helyzet. Itt persze nem gyűjthette egy sorozatgyilkos az alagsorban a tetemeket, de nem tudta elfelejteni azt a borzongató érzést, ami egész testében átjárta, mikor legutóbb odalent volt. Mi van, ha tényleg van ott valami? A maga részéről nem hitt a természetfeletti dolgokban, a hatodik érzékben, meg a látomásokban, de talán Lucas valahogy tudomást szerzett valamiről, amiről senki más. Még ő maga sem tudja, de tudat alatt érzékelt valamit, amiből levont egy következtetést... Talán pontosan ez történt a régi házában is, érezte, hogy valami nincs rendjén az apjával, és ezek a „hangok” igazából a saját tudatalattijának megnyilvánulásai. Így próbál a megérzése hatni a tudatos agyára.

– Rendben – felelte végül Dr. Schneider. – Viszont akkor vissza kell raknom a bilincset legalább a kezeidre.

Alig tíz perccel később már a lépcsőnél voltak. A lábbilincs felhelyezése szerencsétlen választás lett volna, mert abban igen nehéz lépcsőzni, a régi liftben pedig véletlenül sem vihette volna le Lucast. A konténer más kérdés, azért senki nem hullajtana könnyeket, de egy élő emberi lényt már nem rakna be abba a liftbe. Leérve az alagsorba ismét borzongás járta át Dr. Schneidert. Őszintén szerette volna, ha Lucas találna valamit idelent, ami igazolná a megérzését, és talán elhallgattatná a hangokat is.

– Sokkal hangosabbak – mondta Lucas, és úgy hangzott, mint aki a kielégülés határán van. Mintha valami, amire régóta várt, végre bekövetkezne. Valószínűleg azóta szeretett volna lejutni az alagsorba, hogy bekerült az intézetbe. Megtudni, honnan jönnek a hangok.

– Erre! – kiáltott. Amennyire Dr. Schneider tudta, Lucas sosem járt még idelent, viszont olyan benyomást keltett, mint aki kiismeri magát. Vagy sokkal inkább olyan volt, mint a vadászkutya, ami szagot fogott. Megkerült egy rakás lécet, amik valamelyik felújításból maradhattak vissza, majd egészen a közel száz éves tartalékgenerátorig nem állt meg. Ott megtorpant, hallgatózott, nézelődött, mintha elvesztette volna a nyomot.

– Valahol itt... – mondta zavartan. – Nem tudom, mindenhol annyira hangos most már. Mintha még hangosabbak lettek volna most, hogy tudják, hogy itt vagyunk, és keressük őket.

– Próbáld meg lecsendesíteni a hangokat – mondta Dr. Schneider bizonytalanul. Öntudatán kívül már teljesen beleélte magát a helyzetbe. Lucas viselkedése annyira meggyőzte arról, hogy tényleg van itt valami, hogy már azon gondolkodott, talán szükség lenne egy zseblámpára, és be kéne nézni az ősrégi generátor alá.

– Túljöttünk – mondta Lucas továbbra is bizonytalanul, majd vett egy kilencven fokos fordulatot, és elindult a helyiség közepe felé. Nagyjából fél tucat lépéssel az egyik tartóoszlop előtt megállt, és letérdelt. Mindkét kezét a sima betonpadlóra tette, és néhány másodpercig nem mozdult.

– Itt – mondta. – Itt vannak, itt a leghangosabb. Mi van ez alatt? Egy szinttel lejjebb?

Dr. Schneider nem válaszolt. Korábbi lelkesedése csalódottságba csapott át. Ostobának érezte magát, amiért kora és tapasztalata ellenére belement ebbe a játékba. Talán Lucasnak is mindössze ártott azzal, hogy hagyta magát meggyőzni néhány pillanatra. Nem kellett volna lehoznia ide.

– Majdnem ott vagyunk – mondta Lucas lelkesen. – Itt, egy szinttel lejjebb, itt vannak. Mi van alattunk?

– Semmi – felelte Dr. Schneider. – Az égvilágon semmi. Ez az Evergreen legalsó szintje.

– Nem, az lehetetlen – rázta meg a fejét Lucas. – Itt vannak. Még egy kicsit lejjebb kell menni. Mint a pince otthon. Talán ásni kéne...

– Hogyan, Lucas? – kérdezte a doktor csalódottan. – Nézd meg jobban! Nálatok a pincében föld volt az alap, itt viszont beton. Ebben nem lehet ásni, ezt nem lehet áttörni, ez alatt nincs semmi.

– Valaminek kell – mondta Lucas értetlenül, egyre elhalóbb hangon. – Muszáj, végre... végre lejjebb jöttünk. És hangosabbak lettek. Ha még lejjebb mennénk, biztosan megtalálnánk őket.

– Attól tartok, nem, Lucas – csóválta a fejét Dr. Schneider. – Attól tartok, ezek a hangok mindig hangosabbnak tűnnének, ha lejjebb mennénk, de sosem érnénk el őket. Ez az én hibám. Ez az egész. Menjünk vissza a szobádba!

Lucas nem igazán fogta fel, amit az orvosa mondott neki, egész úton visszafelé értetlenül meredt maga elé, és olyanokat mondott, mint „Nem értem”, vagy „Akkor mégis honnan jönnek a hangok?”. Visszaérve a szobába ismét leült az ágyára. A reggelije, és a gyógyszerei már az asztalon várták. A gyógyszerekkel kezdte, mint minden nap. Bekapta őket, majd Dr. Schneider felé fordult, hogy vajon ki kell-e tátsa a száját, bizonyítandón, hogy tényleg lenyelte, a doktor figyelme viszont elkalandozott.

– Talán nem hibáztunk – szólalt meg végül Lucas. – Talán tényleg a pokolból szólnak azok a sikolyok. És senki élő nem léphet a pokolba. Akármilyen mélyre jutunk is, sosem érhetjük el.

6.

Lucas sosem érezte magát olyan okosnak, mint a többi gyerek. Tobias mindig azt mondta neki, hogy ő másképpen okos. Nem baj, ha nem érti a

kötelező olvasmányokat, vagy nem tud egyenleteket megoldani, amíg olyan ravasz terveket tud kieszelni, amik kihúzzák őt a csávából. Így sikerült mindig lebukás nélkül csalnia a teszteken, vagy épp kijátszani egymás ellen azokat, akik bántani akarták. Egy dolgot már jó korán megtanult: senkiben nem bízhat a bátyján kívül.

Tobias is hallja a hangokat, tehát ő is különleges, így gondolta. A többiek nem érthetik meg őket. Bennük nem lehet megbízni, őket ki kell játszani, át kell verni. Tőlük meg kell szabadulni. Megadni nekik, amire vágnak, hogy minél hamarabb eltűnjenek, és Lucas végre azzal foglalkozhasson, amire született: a hangokkal. Így sikerült kijátszania az apját is, és lejutni a pincébe, még ha akkor nem is talált semmit. Nem sikerült összeraknia a képet. Ezúttal viszont nem akarta annyiban hagyni.

Amikor kiszálltak a kocsiból a régi házuknál, a sötétben is sikerült kiszúrnia az egyeurós érmét a földön. Persze nem vehette egyszerűen fel, el kellett esnie, és észrevétlenül felkapni. A kezében nem maradhatott, mert az kiderült volna, a ruhájának pedig nincs zsebe, így kénytelen volt a szája elé emelni a kezét, és bekapni. Amikor Dr. Schneider azt kérdezte, minden rendben van-e, ő pedig igennel felelt, szinte egyértelmű volt, hogy van valami a szájában. Még nem sikerült nyelvvel eligazgatnia az érmét, viszont szerencsére a doktor nem gyanított semmit. Utána igyekezett nagyon szűkszavúan válaszolni mindenre, a konyhát viszont mindenképpen látni akarta. Meg akart bizonyosodni róla, hogy tényleg mindenkit kiszabadítottak a pincéből.

Mikor visszaértek az intézetbe, egyszerűen tüsszentést imitált, hogy az érmét észrevétlenül egyik kezébe köphesse. A másikkal megtörölte az orrát, igyekezett lassan végrehajtani a mozdulatot, hogy Dr. Schneider ne vegye észre, ahogy az érmét a matrac alá rejti jobbjaival. Az már csupán a hab volt a tortán, hogy a gyógyszerét nem kellett lenyelnie, mert az orvos nem figyelt oda rá. Így a hangok sajnos nem csitultak egész nap, de erre volt szüksége. Fontos volt, hogy este, amikor mindenki hazamegy, és leoltják a lámpát, Lucas a lehető legtisztábban hallja a hangokat.

Mikor fiatalabbak voltak, Tobiasszal egyszer betörték egy gyárba. Nem loptak el semmit, mindössze szerették volna belülről látni a hatalmas épületet, amikor már senki nincs ott. Mindez a sötétben felejthetetlen kaland volt. És meg sem kellett rongáljanak hozzá semmit. A gyár hátsó ajtaját kulcs nélkül egyáltalán nem lehetett kinyitni. Nem volt rajta kilincs, a zárnyelv csukódáskor automatikusan a helyére ugrott, és a zárba helyezett kulcs elfordításával lehetett nyitott helyzetbe kényszeríteni. Tobias aznap délután, amikor az ajtó nyitva volt, mert az egyik munkás kijött dohányozni, egy söröskupakot rakott a részbe, ahová a zárnyelvnek be kellett volna ugrania. Így az ajtót ugyan becsukták, de sosem zárult be. Senki nem vette észre a trükköt, hiszen mindenki kulcsot használt a ki- és bejutáshoz. Este egyszerűen odamentek, meghúzták az ajtót, és az varázsütésre feltárult előttük.

Lucas szerencséjére senki nem vette észre a délután és az este folyamán az egyeurós érmét, amely megakadályozta, hogy a szobája ajtajának zárnyelve a helyére ugorjon. Amikor pedig leoltották a lámpákat mindenütt az intézményben, Lucas kimászott az ágyából, és finoman meglökte azt a tárgyat, ami évek óta elválasztotta őt a külvilágtól. Az ajtó pedig kinyílt. Az egész intézet az övé volt. Persze ezúttal nem élményeket gyűjtött, mint sok éve a gyárban. Ezúttal konkrét célja volt. Tudta, hogyan juthat le az alagsorba, és tudta, hogy

a hangok forrása ott lesz valahol. Amikor a lépcsőhöz ért, hirtelen fényt látott a folyosón. Tett néhány lépést lefelé a lépcsőn, miközben a halvány fénycsík betöltötte a folyosót, és egyre erősebb lett. Végül megjelent egy éjjeli őr a lépcső tetején, és mivel Lucas mindössze néhány lépcsőfokot mert lemenni, nehogy zajt csapjon, így nagyjából két méterre lehettek egymástól. Az őr viszont nem állt meg, hogy a lépcsőre irányítsa zseblámpája fényét, egyszerűen tovább sétált. Valószínűleg befejezettnek tekintette a kört, mert hallatszott, ahogy belép egy helyiségbe, és becsukódik mögötte az ajtó.

Lucas hallgatózott egy darabig, de nem hallott mást, csupán a hangokat. Üvöltöttek, sikítottak, őrvongtak. Nem volt vesztegetnivaló ideje, leosont a lépcsőn. Odalent nem akart villanyt kapcsolni. Bár az alagsori világítás nem volt több gyenge derengésnél, mégis félt, hogy odafent valaki meglátja a fényt, és akkor megtalálják. Nem kellett látnia semmit, a hangok vezették. Már volt itt fél nappal korábban, szóval tudta, milyen tereptárgyakra számíthat. Kezeit azért maga előtt tartotta, nehogy a fejével ütközzön valamibe. Sikerült kitapogatnia az oszlopot, ami előtt legutóbb megállt. Ahol a hangokat hallotta. Kezeit beborította a kosz és a pókháló, ami az oszlopot fedte, de ez akkor egyáltalán nem érdekelt. Érezte, hogy közel van. Négykézlábra ereszkedett, úgy mászott a porban oda ahhoz a ponthoz, ahol legutóbb a lehangosabbnak ítélte a hangokat.

– Itt van... – suttogta. – Itt van!

Hogyan tovább? Dr. Schneider szerint semmi nincs alattuk. Megpróbálhatja kiabálni a hangoknak, vagy ütni a padlót, de tudta, hogy az nem működik. A konyhában sem vált be. Mindössze annyit érne el, hogy az örök megtalálnák. Homlokát a betonhoz érintette. Olyan közel voltak hozzá a szenvedők, hogy szinte érezte őket. Mintha a túloldalról kaparnák ezt a vékony betonréteget, ami elválasztja őket Lucastól. A fiú szinte már érezte az érintésüket a homlokán.

– Hol hallottalak még titeket? – kérdezte halkán. – Segítsetek... Valahogy odakerültetek. Segítsetek, hogy én is lejuthassak a pokolba!

Ekkor bevillant valami az agyába. Élő ember nem juthat le a pokolba. A vékony betonréteg, ami elválasztja őt a hangoktól, az valójában az élők és holtak világát elválasztó határmezsgye. Már nem hiányzik sok. Megtalálta azt a határt, ameddig élő eljuthat, most már csak meg kell halnia. Azt viszont nem tudta, hogyan. Alig látott az orra hegyéig, nem volt nála semmilyen éles vagy hegyes tárgy, az egész lehetetlennek tűnt. Majd eszébe jutott az oszlop. Egyszerűen addig veri bele a fejét, amíg meghal. Az iskolában megtanulta, hogy a fejre vigyázni kell, hiszen a fejsérülésekbe nagyon könnyű belehalni. Nem kell más, csupán kellő elszántság...

Újra felegyenesedett, és elkezdte keresni az oszlopot. Azt hitte, csalhatatlan az irányérzéke, azonban elvétette, és az oszlop helyett egy régi szekrénynek ütközött. A lendülete túl nagy volt, így sikerült az öreg szekrényt azzal az egy mozdulattal felborítania, az esemény pedig hatalmas robajjal járt. Ijedtében Lucas újra négykézlábra ereszkedett. Egy helyet keresett, ahol elbújhat, ha megjelenik az őr. Ahogy a koszos földön a porban tapogatózott, az ujjai valamiféle rácsba akadtak. Érzett már hasonlót, az iskolában is ilyesmi volt a szűk szervizalagutak felett. Sajnos ezek mindig lakattal voltak lezárva, így Lucas sosem jutott be egyikbe sem.

- A hangok... - nyögte hirtelen, amikor meghallotta: a sikítás itt is kifejezetten hangos volt. Itt nem érezte, hogy közvetlenül alatta lennének a szenvedők, sokkal inkább a hangjuk a rácson keresztül talált utat a felszínre. Ez volt az, most már biztosan tudta. A lejárát a pokolba. Körbesimította a rács keretét. Bal keze beleakadt valami szőrösbe, Lucas egy döglött patkányra tippelt. A találkozás megijesztette, balját vissza is rántotta, másik kezével viszont megtalálta a lakatot. El volt törve, egyszerűen le tudta szedni, aztán pedig mindkét kezével a rácsnak feszült, és sikerült felemelnie.

A hangok már nem is egyszerű sikítások és jajveszékelések voltak. Lucas úgy érezte, ezúttal kifejezetten hívják őt. Hogy másszon le oda. Már olyan régóta várják. Sajnos nem volt rá mód, hogy megtudja, milyen mély a luk, amit felfedezett. Lábával nem tudott létrát kitapintani egyik oldalon sem. Kezével két oldalt megkapaszkodott, lassan engedte le magát, és hamarosan talajt ért a lába. Ekkor nagyjából a mellkasa volt az alagsor betonpadlójának szintjében. Bármi volt is odalent, az nem egy másik épületszint volt, annál sokkal alacsonyabb.

Lucasnak ismét négykézlábra kellett ereszkednie, olyan szűk volt a járat. Ezúttal már nem betonpadló volt alatta, hanem közönséges föld. Talán undort keltett volna benne a helyzet, ahogy a szűk járatban kúszik, és néha egyik kezével agyonnyom egy bogarat is, ha nem kötötte volna le a figyelmét, hogy a hangok végre nem letről jöttek. Nem a föld alól, hanem a járat végéből. Megtalálta a jó szintet. A pokol, a szenvedők, nem hiába hívják, hiszen már majdnem ott van. Közben némi fény szűrődött be a járatba, mintha felkapcsolták volna a villanyt az alagsorban. Halvány derengés volt csupán, de Lucasnak ez is segített.

Az útját nagyjából tíz méter után egy hatalmas kő torlaszolta el. Ismét ugyanolyan közélről hallotta a hangokat, mint odafent az oszlop előtt. Valószínűleg az oszlop pont a feje felett van, és ha ezt a követ félrelöki az útból, akkor végre megtalálja a hangok forrását. Éveken át sikoltottak a fülébe, és most végre ott volt. Egy karnyújtásnyira. Minden erejével nekifeszült a kőnek, és legnagyobb meglepetésére az meglepően könnyen engedett. Először előre felé akarta tolni, de aztán rájött, hogy a formájából adódóan jobb esélye van félregurítani az útból. Annak a kevéske fénynek hála, ami beszűrődött a járatba, látta, hogy van elég hely. Félre tudja tolni a követ, és el fog férni mellette. Ahogy a járat maradéka szépen lassan feltárult előtte, hirtelen gyomorforgató szag töltötte be a levegőt.

A kő eddig eltorlaszolta az alagút végét, és a bűz nem juthatott ki, most viszont, hogy Lucas félregördítette, mindent betöltött a pokol szaga. Viszont nem kénes volt, ahogy Lucas számított rá. Sokkal inkább dögszag. Rothadás. A fiú majdnem elhányta magát, talán egyedül azért tudta leküzdeni az ingert, mert elérte a forrást. A helyet, ahonnan a sikolyok jönnek. Nem úgy volt, ahogy Dr. Schneider gondolta, hogy sosem fogja megtalálni a szenvedőket. Ott voltak a kő túloldalán, a sikolyaik pedig egyre kevésbé hangzottak segélykiáltásnak. Sokkal inkább volt már ujjongás. Mind Lucast éljenezték. Végre ideért.

A fiú azt kívánta, bár a fény még egy picit beljebb is megvilágítaná a járatot, mert így mindössze annyit látott, hogy egy verem tátong a végén. Onnan jött a bűz és a kiabálás is. Az örömujjongás. Nem bírtak magukkal, és Lucas is alig várta, hogy közelebről is megismerje őket. Végre megtudja, kik ezek, és miért kiabálnak. Ő lesz az első élő ember, aki megtudja, milyen a pokol.

Dr. Schneider néhány órával lámpaoltás előtt hagyta el az Evergreent. Volt egy kellemetlen beszélgetése az intézmény igazgatójával, mikor beszámolt arról, hogy Lucast nem csupán a régi házhoz vitte el, ahogy megbeszélték, de az alagsorba is lekísérte. És persze az eredmények: a nagy semmi. Lucas képzelettel a hangokat, és gyógyszeres kezelésre szorul. Alapos fejmosásban részesült, de ez semmi volt a csalódáshoz képest, amit átélt, mikor Lucas a padlót kezdte tapogatni. Hogy hihette el ezt az egész mesét?

Kifelé menet összefutott Tobiasszal, akinek láthatóan nem volt jó kedve. A doktor először azt hitte, ez az átlagos esti rosszkedve a fiúnak, de ennél többről volt szó.

– Elrendelte, hogy a konténert minden alkalommal átvizsgálják, amikor kiviszem az épületből? – kérdezte dühösen. – Minek tart engem, tolvajnak?

– Hogy az! – világosodott meg Dr. Schneider. – Elnézést, néhány hete kifejeztem aggodalmamat az intézmény vezetőjének. Persze ne érts félre, azt szerettem volna elérni, hogy a konténer helyére valami korszerűbbet hozasson, de persze teljesen félreértett. Érvelésem során említettem, hogy ráadásul ki lehetne csempészni egy embert egy ekkora fémedényben. Gondolom emiatt... Nézd, Tobias, a jó szándék vezérelt. Remélem, nem okoz nagy gondot neked ez a plusz intézkedés.

– Annyira nem vészes – sóhajtott Tobias. – Egyszerűen zavaró, hogy itt dolgozom feleannyi pénzért, mint amennyit kapnom kéne, és a nap végén a jutalmam, hogy átvizsgálják a konténert, nehogy kicsempésszem benne az öcsémet, vagy valaki mást. Elhiszem, hogy a jó szándék vezérelte, doktor úr, de ne feledje: a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve.

– A pokol, mi? – kérdezte Dr. Schneider, mert ez a szó ismét a mai kudarcát juttatta eszébe. Majd a homlokára csapott, mert eszébe jutott, hogy kis híján elfelejtett egy ma estére megbeszélteni találkozót. – Köszönöm a tanácsot, Tobias!

Azzal sietve beugrott az autójába, és a városi könyvtár felé vette az irányt. Délután úgy döntött ugyanis, behajt még egy szívességet, és megkéri a könyvtárost, hogy szerezze meg neki az Evergreen felújítás előtti alaprajzát, ha még meg lehet találni bárhol. Néhány perccel zárás előtt ért a könyvtárhoz. Ez valószínűleg túl késő lett volna, ha ő és Sophia – a könyvtáros – nem régi jó barátok. Nem is beszélve a szívességről.

– Nem kapkodtad el – hányt a szemére Sophia, amint megpillantotta. – Még öt percet vártam volna, aztán bezárok.

– Elnézést, hosszú nap volt – szabadkozott Dr. Schneider. – Tényleg csak egy percre tartanálak fel, mert gondolom, neked sem volt éppen rövid és pihentető a mai. Sikerült megtalálnod az alaprajzot?

– Még szép! – csapta össze a kezeit Sophia, mintha nem is könyvtárban lennének. Lelkesen felkapott négy papírgurigát az asztala mellől, és mindet kiterítette az asztalra. – Mind a négy szint alaprajza itt van.

– Négy... – dörmögte Dr. Schneider. – Tehát semmi nyomát nem találtad egy ötödiknek, ami az alagsor alatt húzódott volna?

– Paul, minek nézel te engem? – kérdezte Sophia. – Alapos munkát végeztem, és biztosíthatlak, hogy nincs épületszint az alagsor alatt. Ha már itt tartunk, ezek nem pusztán a felújítás előtti alaprajzok, hanem még korábbiak.

Tudod, volt egy másik felújítás is a második világháború után. Nem sok minden változott, főleg kijavították azokat a hibákat, amik miatt életveszélyes volt az intézmény. Ezek a tervrajzok azután készültek, tehát ha a korábbiakon lett is volna valami egyéb emelet, azt a háború alatt valószínűleg lerombolták.

Dr. Schneider végigfuttatta tekintetét az alagsor tervrajzán, próbálta fejben bejelölni azt a részt, ahol Lucas oly hangosan vélte hallani a hangokat. Nem messze attól a ponttól jelölve volt valami az alaprajzon, amit nem tudott hová tenni. Olyan volt, mint egy csapóajtó jelölése, de át volt húzva.

– Ez itt mi? – bökött rá ujjával a kérdéses jelre.

– Nagyon egy rugóra jár az agyunk – jegyezte meg Sophia mosolyogva. – Mikor délután nézegettem az alaprajzot, én pont ugyanezt kérdeztem magamtól! Persze nekem nehezebb dolgom volt, mint neked, elő kellett keresnem a releváns jelentéseket és feljegyzéseket az építkezésről. Szerencsére annak idején ezeket tárolni kellett valahány évig, mivel ti is egyfajta kórház vagytok – mentális betegeknek. Miután pedig lejárt az a néhány év, az itteni archívumban kötöttek ki az iratok. Őszintén nem hittem volna, hogy találok bármit erről, de láss csodát: az ott egy rácsos lejártnak tűnt, de be volt betonozva, szóval nem fordítottak rá túl nagy figyelmet. A jelentésben fél mondatban megindokolták, hogy úgysem eshet bele senki, mivel még ha a rácsot el is mozdítanák, húsz centivel lejjebb ott a betonréteg. Bármi volt is ott, feltöltötték betonnal a háború alatt. Szerintem... Paul, jól vagy? Úgy nézel ki, mint aki szellemet lát.

Dr. Schneider úgy is érezte magát. Ugyanaz a hátborzongató érzés fogta el, ami az alagsorban. Valami van ott... Valami kétségtelenül van az alagsor alatt. Lucas jól gondolta. A doktor érezte, ahogy a veríték gyöngyözni kezd a homlokán.

– Teljesen elfehéredtél, mi van veled? – kérdezte újból Sophia.

– Tudom, mi az, ami ott van – nyögte Dr. Schneider erőtlenül. – Tudom, mit próbáltak eltemetni.

– Mégis miről beszélsz? – Sophia egyre ingerültebbnek hangzott, valószínűleg azért, mert nem értett egy szót sem abból, amit Dr. Schneider mondott.

– A pokol. A pokol kapuja van ott.

– Tessék? Mégis mi a...

– Vissza kell mennem. Az intézetbe. Sajnálom, és mindent köszönök.

Sophiának valószínűleg tengernyi kérdése lett volna még, de Dr. Schneidernek nem volt ideje mindent az elejéről elmagyarázni. Sietnie kellett vissza, mert érezte, hogy valami nincs rendjén. Néhány másodpercig hitt a megérzéseinek reggel, majd csalódott. Valószínűleg most is ugyanez fog történni. Bármi van is ott, bármit zártak is el a háború alatt, az nem lehet a pokol. Ezt még maga Lucas sem gondolta komolyan, egyszerűen nem volt jobb ötlete. De a hangok, a sikolyok... Ha tényleg van ott valami sötét, gonosz, és megmagyarázhatatlan, amit kizárólag Lucas hall, az egyrészt fenekestől felforgathatja a várost, másrészt mindenki az intézetben veszélyben van.

– Ne légy nevetséges! – mondta magának, miközben az Evergreen felé hajtott. – Nincs olyan, hogy pokol. Bármi van is ott, az valami tudomány által is megmagyarázható dolog.

Mégsem hagyta nyugodni a gondolat. Ha tényleg a háború óta nem járt ott senki, akkor mégis honnan tudhat róla Lucas? Akár racionálisan közelíti meg

a kérdést, akár elfogadja a természetfeletti létezését, mindenképpen hiányzik még az a korábbi darab a kirakósból. Hogyan kapcsolódik Lucas ezekhez az eseményekhez? Az apja temetőt csinált a pincéjükből, ezért hallott hangokat. Mert tudta, hogy ott vannak a holttestek, és így üzent a tudatalattija. Hangokkal. Most is tud valamiről, ösztönösen, tudat alatt, és ugyanolyan hangokat hall. Viszont az apja már börtönben van.

Az Evergreenhez érve látta, hogy már megtörtént a lámpaoltás, de az órájára pillantva abban is bizonyos lett, hogy alig tíz perce. Talán Lucas még nem alszik. Az épületbe lépve beköszönt az éjjeli őrnek, aki egyedül terpeszkedett a személyzet számára fenntartott szobában. Ezután azonnal Lucas szobájához ment, a kulcsot a zárba illesztette, elfordította, kitárta az ajtót, de a szoba üres volt. Ebben a pillanatban hangos robaj hallatszott az alagsorból. Dr. Schneider úgy érezte, menten kiugrik a szíve a helyéből. Kellett néhány másodperc, hogy összeszedje magát, de aztán rájött: nincs vesztegetnivaló ideje.

Visszasietett a lépcsőhöz, amely az alagsorba vezetett, az ór is ott állt már zseblámpájával. Kérdőn nézett a doktorra, aki fejével biccentett, hogy induljanak. Óvatosan lementek a lépcsőn, majd Dr. Schneider a villanykapcsolóhoz sétált, felkattintotta, és az egész alagsort betöltötte az izzók gyenge fénye. Szerencsére az éjjeli őr zseblámpája valamivel jobban világított, így hamar meg is találták a csapóajtót, jobban mondva a rácsot. Azonban elkéstek, valaki már felnyitotta. A járatból embertelen bűz áradt, az ór meg is szédült tőle, Dr. Schneider viszont igyekezett megőrizni a lélekjelenlétét. Gyomortartalma kis híján visszaköszönt, de szerencsére még idejében sikerült uralkodnia magán. Elvette az őről a lámpát, és levilágított a lyukba. Valóban látott húsz centivel a luk széle alatt egy betonkarimát, de valaki azt már korábban áttörte. Az építészek rosszul itélték meg, nem volt feltöltve a járat, egyszerűen lefedték valamivel.

– Hívjon mentőt! – adta ki a parancsot az őrnek, aki azonnal előkapta a mobiltelefonját.

– Nincs térerő – nyögte. – Fel kell mennem.

– Akkor menjen! – förmedt rá Dr. Schneider, és a zseblámpával együtt lemászott a járatba, miközben az őr léptei egyre távolodtak. A doktor négykézlábra ereszkedett, és bevilágított a járatba. Alig tíz méterrel maga előtt látott valamit, de nem tudta kivenni elsőre, hogy mi az. Kénytelen volt beljebb mászni. Ahogy közeledett, szép lassan kirajzolódott előtte két csupasz láb, majd egy egész emberi test.

– Lucas! – szólt Dr. Schneider, de a fiú nem reagált. Meg sem moccan. A bűz szépen lassan elviselhetetlenné vált, a doktor nem volt benne biztos, meddig bírja még. Egészen közel mászott Lucashoz, és amikor már mellette volt, akkor vette csak észre, hogy a járat végén egy hatalmas verem tátong. Lucas karjai és feje belelógott a verembe, csupán a szerencsén múlt, hogy nem csúszott bele teljesen. A zseblámpa fénye pedig megvilágította azt is, mi van odalent: holttestek. Jobban mondva csontvázak. Némelyik bebugyolálva, de a többség egyszerűen bele lett hajítva. A bogarak és a férgek a legtöbbről már lerágták a húst. A tömegsír rémisztő, groteszk látványt nyújtott, mintha mindegyik koponya őket nézné.

Dr. Schneider annyira megrémült, hogy majdnem elejtette a zseblámpát is. Elkezdte Lucast törzsénél fogva egyre beljebb húzni a járatba, de közben nem merte elfordítani a lámpát a csontvázakról. Valami megmagyarázhatatlan

rettegés fogta el a szívét. Úgy érezte, amint sötétség borul a holttestekre, elkezdének kimászni a veremből. Nem tudta megmagyarázni, az egész egy rossz álmoknak tűnt. Hallotta a mentők szirénáját, és tudta, hogy hamarosan bent lesznek az épületben, addigra pedig minél kijebb kell vonszolja Lucast.

Végre úrrá lett a félelmén, hátrébb kúszott, és megragadta Lucas lábait. Azoknál fogva húzta egyre kijebb, míg végül az alagsorba vezető nyílás alá értek. Ott nagy nehezen felültette a fiút, ekkor azonban a zseblámpa fényénél megpillantott valamit, ami még a korábbinál is jobban elborzasztotta. Lucas jobb karjára rá volt fonódva az egyik csontváz keze. A holttest többi része a veremben maradt, de amikor Dr. Schneider belegondolt, hogy talált rá Lucasra... Mintha éppen a kezét nyújtotta volna a hullának, aki belé kapaszkodva akart volna kimászni a sírból. Ekkor hangokat hallott, mozgolódás hangjait. A lámpa fényét riadtan a járat felé irányította. Nem látott semmit, de a hangok egyre közeledtek. Érezte, hogy bármelyik pillanatban elérhetik.

– Itt vannak! – üvöltött valaki a fejük fölül, és a hirtelen zajra Dr. Schneider is rémülten felkiáltott. Felpillantva az egyik mentőst látta meg a nyílás szélén.
– Fel tud állni? Segítünk! Kihúzzuk!

8.

Szinte az utolsó levelek is lehullottak már a fákról az Evergreen Neurológiai Intézet parkjában, mikor Dr. Schneidernek másodszor kellett találkoznia a nyomozóval, aki a helyszínelést vezette a tömegsír ügyében. Első alkalommal nem sokat tudott mondani, még az első sokk hatása alatt volt. Persze nem is várták el tőle, néhány rutinkérdés után elengedte a nyomozó. Igazából az egész ügy a napnál is világosabbnak tűnt, sikerült rábukkanni egy tömegsírra, amit a háború alatt hoztak létre, később pedig megpróbálták eltüntetni. Ahogy Dr. Schneider az intézet folyosóján sétált az iroda felé, ahol a nyomozó várta, összefutott Tobiasszal, aki az emlékezetes nap óta szinte egyfolytában az öccséről érdeklődött.

– Doktor úr! – szólította meg.

– Elnézést, Tobias, most nem érek rá. A nyomozó vár – próbálta meg udvariasan lerázni Dr. Schneider.

– Szeretnék találkozni az öcsémel – folytatta Tobias. – A körülmények fényében szerintem most már igazán semmi értelme, hogy...

– Rendben – zárta rövidre a doktor. – Éppen most osztják az ebédet, mondja meg az ápolónak, hogy jóváhagytam a találkozást. Van idejük, amíg nem végzek a nyomozónál. Ha viszont Lucas ismét rohamot kapna, vagy elkezdéné hallani a hangokat, arra kérem, hogy azonnal távozzon.

– Úgy lesz! – mondta Tobias vidáman. – Köszönöm.

Dr. Schneider nem igazán látott már okot arra, hogy a testvéreket távol tartsa egymástól. Lucas állapota nagyon sokat javult, mióta a tömegsírt kiürítették. Már nem hallotta a hangokat, és a gyógyszeradagját is csökkentették. Persze a média ismét felkapta a dolgot, de úgy tűnt, kifejezetten jót tesz ez most az Evergreen hírnevének. Már olyan dolgok is szóba kerültek, mint a magasabb összegű támogatások, illetve az állami keret megemlése. Ha nem is sokkal tervezték emelni, de Dr. Kaiser szerint ez valaminek a kezdete

volt. A kérdés csupán annyi maradt, mit szeretne a nyomozó hetekkel azután, hogy a legutolsó holttestet is elszállították.

A doktor belépett az irodába, amit ideiglenesen kénytelenek voltak tárgyalónak használni. Mostanság túl sokan fordultak meg itt, akikkel akár hosszasan is el kellett beszélgetni, szükség volt ehhez egy megfelelő helyiségre. Valahol fogadni kellett a rendőröket, újságírókat, és magát a polgármestert is egy ízben. Ekkora felfordulás közepette ő is biztosítani akarta az intézetet, hogy a város mindenben támogatja őket, és hálásak a szolgálataikért.

– Dr. Schneider – pillantott fel a nyomozó, aki a helyiség közepére helyezett asztal egyik végén foglalt helyet, és egy aktát lapozgatott. – Kérem, foglaljon helyet! Fontos dolgokat kéne megvitatnunk a nyomozás jelenlegi állásáról.

– Nyomozás? – vonta fel a szemöldökét Dr. Schneider, miközben leült a nyomozóval szemközti székre. – Miféle nyomozás?

– Nyilván ön is rájött már, csupán igyekszik elterelni róla a figyelmét. Amit felfedeztek, az eredetileg egy világháborús tömegsír volt. Viszont orvosi véleménye szerint az a rettenetes bűz, az oszlás szaga ilyen mértékben érződött volna, ha nincs odalent semmi száz éves csontvázakon kívül?

– Voltak frissebbek is? – Dr. Schneider valóban gondolkodott már ezen, de a gondolat elborzasztotta. Főleg amikor azon kezdett tűnődni, vajon milyen kapcsolata lehet Lucasnak ezzel az egésszel.

– Úgy bizony – bölintott a nyomozó. – Elsőre nem látszott, mert be voltak bugyolálva rongyokba, viszont a halottkém megerősítette. Igen friss tetemek, a legutolsó alig néhány hónapos.

– Hány darab?

– Négy. Ezt az információt még nem hoztuk nyilvánosságra, hivatalosan ön az első civil, akivel megosztom. Ha elszaporodnak itt a rendőrök, a tettes valószínűleg felszívódik, szóval mielőtt erre kerülne a sor, a segítségét kell kérnem. Úgy tudom, ön az egyik páciensétől kapott információk nyomán találta meg ezt a sírt, viszont ez a páciense kicsivel ön előtt ráakadt.

– Ha azt feltételezi, hogy Lucasnak bármi köze volt ehhez... – vágott közbe Dr. Schneider, de nem tudta folytatni. Igyekezett nyugalomra inteni magát, hiszen objektíven szemlélve tényleg különös, hogy egyedül ő tudott a helyről, ahol aztán a holttesteket megtalálták.

– Igazság szerint az ön vallomása alapján a betegnek van alibije – vonta meg a vállát a nyomozó. – Nem feltételezem, hogy ő tette, hiszen ha minden igaz, mindössze egyetlen alkalommal hagyta el felügyelet nélkül a szobáját, és az már a negyedik gyilkosság után történt. Persze érdekes kérdés, hogyha egyszer elhagyta feltűnés nélkül a szobáját, akkor nem történhetett-e ez már meg további négy alkalommal ezelőtt?

– Nonszensz – zárta rövidre a kérdést a doktor. – Ha képes lett volna észrevétlenül mozogni, miért hagyta volna, hogy megtaláljuk a sír mellett? Ezt leszámítva, van itt még valami. Azt még hajlandó lennék elhinni, hogy az érmés trükköt többször is eljátszotta, de az csupán az intézeten belül enged neki szabad mozgást. Az intézménybe való belépéshez, vagy az onnan való távozáshoz belépőkártyára van szükség.

– Sosem tűnt el belépőkártya az elmúlt években? – hajolt előre a nyomozó.

– Több alkalommal is – jegyezte meg Dr. Schneider, és bár ösztönei azt diktálták, ő is dőljön előre, megálljt parancsolt magának. – Viszont a rendszer

regisztrálja a ki- és belépéseket, tudnánk róla, ha valaki használná azokat a kártyákat.

– Akkor ezzel Lucast tisztáztuk is, nem igaz?

– Hacsak nem feltételezi, hogy olyanokat gyilkolt meg, akik az intézményen belül voltak.

– Érdekes ötlet! – eresztett meg egy félmosolyt a nyomozó. – Felteszem, nem tűnt el négy ember ismeretlen körülmények között az elmúlt években a betegek vagy az éjjeli dolgozók közül.

– Nem, attól tartok, az még hamarabb szemet szűrt volna, mint a belépőkártyák.

– Viszont Lucas tudott a helyről.

– Nyilván valakitől.

– Magam is erre gondoltam – sóhajtott a nyomozó, mint aki kifogyott az ötletekből. – Bárcsak tudnánk valakit, aki az elmúlt évek alatt folyamatosan kapcsolatban állt Lucasszal. Valaki olyat, aki tőle függetlenül tudomást szerzett arról a helyről, és felhasználhatta a hullák elrejtéséhez.

Dr. Schneidert ekkor kellemetlen érzés fogta el, mintha egy harkály kopogtatna a tarkóján. Az teljesen egyértelmű volt számára, hogy a nyomozó tökéletesen irányítja a beszélgetést, igyekszik úgy tenni, mintha ötlete sem lenne, mi történt itt, közben viszont tökéletes precizitással vezeti rá a doktort azokra a teóriákra, amiket nyilván ideérkezése előtt talált ki. Ilyen volt az is, hogy Lucas más betegeket ölt meg. Most pedig Dr. Schneidernek magát kellene felajánlani, mint új gyanúsítottat. Ő ölte meg az embereket, és mesélt róla Lucasnak, aki a részletek alapján sikeresen megtalálta a temetőjét. De a rossz érzés nem innen eredt, ezt a teóriát több ponton is tudta volna támadni.

Ami a doktort most hatalmába kerítette, az olyan volt, mint amikor tudat alatt már összeállt egy gondolatsor valaki fejében, viszont a tudatos agy még nem tudta feldolgozni az információt. Az ösztönei súgtak valamit, ő viszont még nem értette, mit. Bárcsak neki is lettek volna olyan hangjai, mint Lucasnak voltak. Talán őt is nyomra vezették volna.

– Eszébe jutott ilyen ember? – szakította meg az elmélkedését a nyomozó.

– Igen. Én – jegyezte meg szemrebbenés nélkül a doktor. Tudta, hogy a nyomozó árgus szemekkel figyeli a mimikáját. – Rajtam kívül pedig gyakorlatilag minden itt dolgozó, talán a portásokat és az éjjeli őröket leszámítva. Viszont egyszerűen nem fér a fejembe, hogy Lucasnak miért mondta volna el a tettes, mit művel?

– Talán tudott a múltjáról – vontta meg a vállát újfent a nyomozó. – Valami beteg állat örömét lelte abban, hogy felszakította a kölyök sebeit, és újra arra kényszerítette, hogy egy temető felett éljen. Talán élvezettel nézte a leépülését. Az első sorból, méghozzá.

– Vádol valamivel?

– Kéne?

– Teljesen alaptalan volna. Abban viszont majdnem... – A mondat félbeszakadt, Dr. Schneidert kirázta a hideg.

– Jól van? – kérdezte a nyomozó tettetett figyelmességgel. A szemei azt kérdezték: nem akar vallani?

– Tisztában van azzal, milyen hatalmas fegyver a tudatalatti? – kérdezte Dr. Schneider elmerengve. – Tudatosan az információknak mindössze töredékét dolgozzuk fel, minden mást elnyel a tudatalatti. Ezek viszont általában nem

törlődnek ki, egyszerűen mélyre kerülnek. Később visszatérnek álmok formájában. Sokak szerint a déjà vu érzése is valahogy így jön létre, bár az a többség szerint az csupán pillanatnyi elmezavar. Mégis, engem az első pillanattól kezdve zavar valami ebben az egészben. Ha ez egy kirakós, egy darab felett újra és újra átsiklunk. Valami nagyon evidens dolgot elfelejtünk. Kiszűrja a szemünket, és mégsem látjuk.

– Mi lenne az? – kérdezte a nyomozó érdeklődve.

– Nem tudom. De ön is sokat foglalkozott az üggyel, miért nem osztjuk meg egymással, amit tudunk? Kezdem az én részemmel: itt van Lucas, aki valahogyan tudott a tömegsírról az intézet alatt. Korábban ugyanezt élte át a saját otthonában is, viszont az akkori elkövető az apja volt, aki jelenleg is börtönben ül. Nem feltételezem, hogy bárhogyan ő mozgatta volna a szálakat a háttérből.

– Viszont nem Lucas volt az egyetlen, aki tudott a sírról.

– A feljegyzések szerint utoljára közvetlenül a háború után tanúsított bárki érdeklődést a lejárati iránt, és alighanem mindenki meghalt már, aki akkoriban a munkálatokat végezte, azokról nem is beszélve, akik a sirt elrejtették a háború alatt.

– Van egy névtelen tettesünk, aki rátalált az elmúlt években, és támadt egy ötlete.

– Hogyan találta meg? – Dr. Schneider ennél a kérdésnél úgy érezte, rátapintott a lényegre, a kellemetlen érzés viszont nem szűnt meg.

– Nem volt annyira elrejtve.

– Azt még elhiszem, hogy valaki benéz a szekrény alá, és a rácsot látva úgy dönt, hogy levágja a lakatot. De nem különös, hogy a betont is megkísérelte áttörni? Hajlandó volt lemászni egy undorító, veszélyes alagútba, és amikor egy rakás csontvázat talált a végén egy veremben, úgy döntött, megtartja a titkot. Mi több, folytatja a munkát! Tovább töltögeti a vermet hullákkal. Ön szerint ez így nem túlzottan... meseszerű?

– Sok mindent látni és hallani – felelte a nyomozó. – Viszont beismerem, hogy ebben a formában ez tényleg furcsán hangzik. Van esetleg jobb ötlete?

– Nincs, nekem is több a kérdésem, mint a válaszom.

– Hadd segítsek még egy kérdéssel: hogyan?

– Hogyan? Mit hogyan? – Dr. Schneider nem értette, mire próbál utalni a nyomozó.

– Hogyan jutottak a hullák a verembe? Ezek emberméretű csomagok. Valakinek szemet szűrt volna, ha az egyik dolgozó a vállán viszi le őket az alagsorba.

Dr. Schneidert újból a kirázta a hideg, ezúttal viszont pontosan tudta, miért. Ez volt az, végig ez a darab hiányzott a kirakósból. A darab, amely összeköti Lucas múltját, az intézetet, és a temetőt alattuk. Ahhoz, hogy valaki becsempésszen egy hullát az alagsorba, egy nagyméretű szállítóeszközre van szüksége. Valami olyanra, amit legfeljebb kifelé vizsgálnak át, azt senki nem ellenőrzi, nem hoznak-e be valamit benne. Még ezzel együtt is, nem csupán a látványról volt szó, egy hulla bűdös. Kifejezetten bűdös. Olyan tárolóban kell szállítani, ami alapból is kellemetlen szagot áraszt.

Hirtelen újraélte azt a napot, azt a reggelt, amikor Tobiasnak segített a konténer levinni az alagsorba. Kirázta az egész helyzettől a hideg. A konténer tényleg nehéz volt, ketten kellett ahhoz, hogy megmozdítsák. És a szaga...

Akkoriban úgy jellemezte, hogy „mintha megdöglött volna benne egy állat”, de most már talált rá jobb szót is: hullaszag. Hogy is mondta Tobias? A konténer bizonyos napokon nehezebb. Azokon a napokon, amikor egy holttestet szállít benne.

– Jóságos isten... – préselte ki Dr. Schneider a szavakat, és ekkor vette észre, hogy az elmúlt néhány másodpercben még levegőt is elfelejtett venni. – A gyilkos egy szobában van Lucasszal!

9.

Lucas remekül érezte magát. Hetek óta az ápolók ébresztették, mikor hozták a reggelit és a gyógyszereit. Egyetlen hangot sem hallott az övéken és Dr. Schneiderén kívül. Végre csend volt. Tudta az elejétől kezdve, hogy egyedül így érhet véget a rémálom. Meg kellett találnia a szenvedőket, akik sikoltoztak, és kiszabadítani őket. Legutóbb nem sikerült neki, de ezúttal igen. Ezúttal ő volt a megmentő.

A következő pillanatban kattant a zár, és egy ápoló lépett be valaki olyan társaságában, akit Lucas jól ismert.

– Tobias! – ugrott fel a székéből Lucas, és megölelte a bátyját. Néhány pillanat múlva meglátta az ápoló zavart tekintetét.

– Az érintkezés nem igazán megengedett ebben a környezetben – mondta végül az ápoló. Lucas és Tobias elengedte egymást, Lucas pedig visszaült a székébe.

– Nézze, nem igazán tervezem megszőktetni, vagy becsúsztatni egy reszelőt a zsebébe, amivel kijuthat – mondta Tobias. – Beszélni szeretnék vele. Majdnem egy éve nem láttam.

– Megértem – felelte az ápoló. – A szabályokat viszont akkor is be kell tartani. Ha Dr. Schneider beleegyezik, holnap találkozhatnak látogatási időben valamelyik erre fenntartott teremben, és a közös idejüket mindenféle kötöttség nélkül tölthetik el, most viszont azt kérném, tartsanak egy méter távolságot egymástól.

– Rendben – felelte Tobias lemondóan. – Nem fordul elő többet. – Majd újra Lucas felé fordult. – Mi történt veled? Rólad beszél az egész intézet. Az egész város! Mibe keveredtél már megint?

– Megmentettem őket, Tobias – felelte büszkén Lucas. – Megmentettem azokat, akik az alagsor alatt szenvedtek. Lementem egészen a pokolig, és megmentettem a lelküket.

– A pokolig, mi? – kérdezte mosolyogva Tobias. – Ki volt írva a kapura, hogy „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”?

– Nem... nem igazán volt kapu – mondta Lucas zavartan.

– Tudom, Dante Isteni színjátékából idéztem – magyarázta Tobias. – A történet szerint Dante is eljutott a pokolba. Persze ő nem mentett meg senkit, pusztán beszélgetett az ottaniakkal. A beszélgetések nem voltak túl izgalmasak, de ez az egy mondat mindig lenyűgözött. Ettől vált az egész olyan rettenetessé. Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel. A pokolból nincs visszatérés.

– Én visszatértem – mondta Lucas még mindig kissé bizonytalanul.

– Te valóban – bólintott Tobias. – Akár egy második Dante. Mindenki azt kérdezi, honnan tudtad. Mi vezetett rá, hogy ott keresd a lejáratot, ahol kerested?

Lucas egy darabig értetlenül bámult a bátyjára. Miféle kérdés ez? Nagyon jól tudja, hogyan találta meg Lucas a lejáratot, hiszen ő is hallja a hangokat. Öccse egyedül azt nem értette, hogy tudott Tobias itt dolgozni minden nap, amikor ilyen hatalmas hangzavar volt újra meg újra.

– A hangok – felelte végül Lucas. – Talán te nem hallottad? Mindig előlről... Már szinte csendben voltak, aztán egyik nap arra ébredtem, hogy mind üvöltének. Sosem értettem, miért...

– Biztos az újak miatt – mondta Tobias.

– Az újak? – kérdezte az ápoló.

– Amikor új holttest került a verembe – pontosított az idősebb testvér.

– Miféle új holttest? – Az ápoló láthatóan egyre kevésbé értette a helyzetet. Lucas együtt tudott érezni vele, ő maga sem volt biztos benne, miféle új holttestekről van szó.

– A nyomozó említette, hogy nem egy elhagyatott tömegsírt tártak fel itt – felelte Tobias. – Friss holttestek is voltak benne. Persze Lucas ezt tudta, nem igaz? Nyilván magadtól is rájöttél. Az eredeti csontvázak nagyon csendben voltak, alig pisszentek. Viszont amikor valaki új került közéjük, aki hajlamos volt sikítózni, akkor mindannyian rákezdték.

Lucas még mindig nem értette, miről beszél a bátyja. Új holttestek? És mégis honnan tudta volna ő ezt? Ő mindössze kiabálást hallott, hol hangosabbat, hol halkabbat. Mint régebben otthon. Mikor már kezdtek volna elcsendesedni, valami újra felkorbácsolta az indulatokat. Lucas sosem gondolt bele abba, hogy ez egy új szenvedő lélek miatt lehet.

– Igazad volt, öcsi – szakította meg a gondolatmenetét Tobias. – Jól hallottad a hangokat. És nem tévedtél, én is hallom őket.

– Tobias... – szólalt meg az ápoló.

– Beszélgetnék az öcsémmel – förmedt rá Tobias. – Távozz a szobából! Különben... – Az utolsó szónak nyomatékot akart adni, ezért előhúzott egy kést a zsebéből. – Ezt a konyháról hoztam. Kár, hogy nem vizsgáltad át a zsebeimet, mielőtt beengedtél. Most pedig kifelé!

Az ápoló egy pillanatig habozott, végül azonban a távozás mellett döntött. Lucas nem tudta pontosan, mi járhat a fejében, talán segítséget akar hívni. Persze ha Tobias meg akarja őt ölni a késsel, akkor már semmi nem mentheti meg. Lucas egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy megpróbál hátulról ráugrani, amíg Tobias az ápolóra figyel, de végül nem tudta rávenni magát. A bátyja volt az egyetlen, akiben megbízhatott, az egyetlen, aki hallotta a hangokat rajta kívül. Nem fordulhatott ellene. Miután az ápoló becsukta az ajtót maga mögött, Tobias újra öccse felé fordult:

– Lucas, nem tévedtél. Jól hallottad a hangokat. Egyedül azt nem értem, miért fordultál végül ellenem. Én is a hangokat követtem, és megtaláltam a lejáratot. Tudtam, hogy nem lehet vastag az a betonréteg, hiszen ott voltak a holtak, szólítottak. Egy egyszerű kalapáccsal át tudtam törni. Megtaláltam őket. És akkor eszembe jutott, miért ne folytathatnám apa munkáját? Itt van hozzá a tökéletes helyszín. Az igazat megvallva nagyon hiányoztak a hangok. Ezért hoztam egy új holttestet, és mikor belöktem közéjük, mindannyian rázendítettek... Ez így mehetett volna évtizedeken keresztül, és

soha nem bukunk le. Senki nem találhatta volna meg azt a helyet, aki nem hallja a hangokat. És mindez elveszett, mert a saját öcsém végül elárult.

– Nem... – rázta meg a fejét Lucas. – Amit apa csinált, az rossz volt. Ez nem olyasmi, amit folytatni kell. Hogy bírtad elviselni? Azt a rengeteg szenvedő sikolyt?

– Sikoly? – vigyorgott Tobias. – Hiszen énekeltek. Gyönyörű dalokat énekeltek egész nap. Amikor elhalkultak, kellett nekik egy kis motiváció, hogy folytassák. Én pedig hoztam nekik utánpótlást. Sajnálom, Lucas. Nem szerettem volna, hogy eddig fajúljon, de amíg élsz, mindig van valaki, aki lebuktathat. Ezt nem engedhetem.

Tobias Lucasra szegezte a kést, és közelebb lépett hozzá. Lucas nem próbált menekülni, vagy védekezni. Egyszerűen nem értette a helyzetet, nem értette a bátyját. Eddig azt hitte, egyedül benne bízhat, most viszont kiderült, hogy végig ő volt a felelős a szenvedéséért. A következő pillanatban kattant a zár, mire mindketten az ajtó felé pillantottak. Egy rendőrnnyomozó lépett be, fegyverét Tobiasra szegezte.

– Tobias Fischer! – kiáltott rá. – Dobja el a kést!

Lucas továbbra is mozdulatlanul figyelte a bátyját, ahogy egyszerűen elengedi a kést, amely fémes koppanással a padlóra hullik. Aztán letérdel, a nyomozó pedig megbilincseli. Mintha az apját látta volna, amikor évekkkel ezelőtt őt vezették el a rendőrök. A különbség mindössze annyi volt, hogy Tobias még visszaneézett rá az ajtóból, és annyit mondott:

– Nem menekülhetsz előlük. Mindenhol ott lesznek!

Aztán végleg eltűnt Lucas szemei elől. Dr. Schneider lépett be a szobába, láthatóan megkönnyebbült, hogy a páciensének nem esett baja.

– Minden rendben, Lucas? – kérdezte.

– Nem értem – rázta a fejét Lucas. Úgy érezte, gondolatai egy másik világként ölelik körül. Alig érzékelte a történeteket maga körül.

– Mit nem értesz? – tette fel az újabb kérdést Dr. Schneider. Lucas erre végre visszatalált a valóságba, és ránézett a doktorra.

– Azt mondta, énekelnek – magyarázta. – De az nem ének. Azok tehetetlen, kétségbeesett segélykiáltások.

Hirtelen az egész épületet egy sikoly rázta meg. A visszhang végigdübörgött a folyosó falain is, Dr. Schneider és Lucas összerezzenek. Az illető elvékonyította a hangját, úgy kiabált, de azért felismerték: Tobias volt. Bizonyára tréfásnak gondolta, hogy miközben elvezetik, még egyszer utoljára megzavarja az intézet békéjét.

– Segítség! Segítségéég! – kiabálta vékony hangon, majd eszeveszett nevetésben tört ki. – Segítség!

Dr. Schneider az első ijedtség után láthatóan rájött, mi történik, és egy sóhaj kíséretében a fejét csóválta. Ő nem értette. Nem tudta, mit csinál valójában Tobias. Lucas viszont, aki szintén hallotta a hangokat, pontosan tudta, mit utánoz a bátyja. Meg akarta magyarázni Dr. Schneidernek is:

– Pontosán így kiabáltak ők is. A szenvedő lelkek a pokolban pont így sikítottak.